Образац 2.

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Докторске академске студије

ПРИЈАВА
теме докторске дисертације

ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

Име (име једног родитеља) и презиме кандидата:
Оулд Ехине (Ахмед) Х'Меиде
Датум и место рођења (општина, град, држава):
31.12.1994, Удеј Жрид, Мауританија
Кућна адреса кандидата:
Кликните да бисте почели унос текста.
Адреса кандидата на послу:
Кликните да бисте почели унос текста.
Кућни телефон кандидата:
Кликните да бисте почели унос текста.
Мобилни телефон кандидата:
Кликните да бисте почели унос текста.
E-mail адреса кандидата:
Телефон кандидата на послу:
Кликните да бисте почели унос текста.

ОСНОВНЕ СТУДИЈЕ

Назив и седиште факултета на којем је кандидат завршио основне студије:
Факултет уметности и хуманистичких наука, Универзитет Нуакшот Ал Асрија
Стечени академски назив кандидата по завршеним основним студијама:
Уметност и хуманистичке науке, Англистика
Година дипломирања:
2016

МАСТЕР (или МАГИСТАРСКЕ) СТУДИЈЕ

Назив и седиште факултета на којем је кандидат завршио магистарске или мастер студије:
Факултет уметности и хуманистичких наука, Универзитет Нуакшот Ал Асрија
Тема магистарског или мастер рада:
Фактори који отежавају продуктивне вештине мауританских ученика енглеског као страног језика (EFL): студенти Одсека за енглески језик Универзитета Нуакшот Ал Асрија као студија случаја.
Стечени академски назив по завршеним магистарским или мастер студијама:
Уметност и хуманистичке науке, Англистика
Година одбране магистарског или мастер рада:
2021

ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА

Пун наслов предложене теме докторске дисертације:

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe

Хасанија као наследни језик међу мауританским имигрантима: интринзична студија случаја са мауританским породицама и имигрантским заједницама у Европи

Научне области којима претежно припада тема докторске дисертације:
(обавезно се наводи једна од научних области за које је Факултет матичан – филолошке науке; библиотекарство; културолошке науке и комуникологија)

Филолошке науке

Уже научне области којима припада тема докторске дисертације:
(листа ужих научних области налази се у чл. 12 Статута Факултета)

Студије наследног језика, Социолингвистика, Примењена лингвистика, Двојезичност, Породична језичка политика, Језичка политика и планирање

Области истраживања којима припада тема докторске дисертације:
(нпр. српски/енглески/руски језик, српска/енглеска/руска књижевност, фонологија, синтакса, анализа дискурса, обрада природних језика, версификација, наратологија, компаратистика итд.)

Породична језичка политика, Одржање наследног језика, Језичке идеологије

Језик на ком ће дисертација бити писана и брањена:
(уколико се теза не пише на српском језику, кандидат предаје образац пријаве, образложење и биобиблиографију и на српском језику и у преводу на језик тезе)

Енглески језик

ПРЕДЛОГ МЕНТОРА ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Име и презиме ментора:
Ана Јовановић
Звање:
Редовна професорка
Факултет или институција:
Филолошки факултет Универзитета у Београду
Ужа област научноистраживачког рада:
Примењена лингвистика, Шпански језик, Студије наследног језика, Психолингвистика
Радови ментора из уже научне области којој припада тема предложене дисертације који га квалификују за менторство (најмање 5 радова):

1.	Filipović, Jelena, Jovanović, Ana. (2025). Family language policy of Serbian as a heritage language in the USA diaspora context: reversing language shift. *Current Issues in Language Planning, 26*, https://doi.org/10.1080/14664208.2025.2524788
2.	Јовановић, Ана. (2025). Шта је циљ наставе српског језика у дијаспори? Педагошки ставови наставника и питање идентитета. У Б. Дојчиновић и Ј. Филиповић (ур.), *Језик и идентитет у српској дијаспори* (стр. 143–164). Београд: Друштво за стране језике и књижевности Србије. https://doi.org/10.18485/dsjks_jidsrdij.2025.ch7
3.	Филиповић, Јелена, Јовановић, Ана. (2025). Породична језичка политика у различитим генерацијама у српској дијаспори. У Б. Дојчиновић и Ј. Филиповић (ур.), *Језик и идентитет у српској дијаспори* (стр. 81–99). Београд: Друштво за стране језике и књижевности Србије. https://doi.org/10.18485/dsjks_jidsrdij.2025.ch4

4.	Jovanović, Ana, Kojadinović, Ana, Portmann, Alexandra. (2024). Tracing stories of a family language: Personal accounts of diasporic experience. In William Arrocha & Elena Xeni (Eds.), *Migrations and diasporas: Struggling between inclusion and exclusion* (pp. 223–236). Bingley, UK: Emerald Publishing. ISBN 978-1-83797-147-3, 978-1-83797-146-6, 978-1-83797-148-0
5.	Jovanović, Ana, Vučina Simović, Ivana, Vlajković Bojić, Violeta. (2025). Nastava na srpskom jeziku za decu u dijaspori: stavovi nastavnika prema jezičkom diverzitetu u učionici naslednog jezika. *Primenjena lingvistika, 26*, 191–210.
6.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2020). Ко-конструкција наратива код деце раног узраста: пример српског као примарног и као наследног језика. *Српски као страни језик у теорији и пракси IV* (стр. 267–282). Београд: Филолошки факултет, Центар за српски као страни језик. ISBN 978-86-6153-642-7 УДК 159.922.75 811.163.41'276.3-053.2 811.163.41’242-053.2:811.163.41’243-053.2
7.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2019). Причаћу вам причу о жаби: особености отварања дечје нарације на српском језику. У М. Ковачевић и Ј. Петковић (ур.), *Вуков српски рјечник и 200 година савременог сроског језика Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са XIII међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу*. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 127–140. ISBN: 978-86-80796-41-3 УДК: 811.163.41::159.922.75
8.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2018). Употреба глаголских облика у нарацији једнојезичне и двојезичне деце на српском језику. У Ј. Петковић и В. Поломац (ур.), *Српски језик, статус, употреба. Зборник у част проф. Милошу Ковачевићу* (стр. 715–732). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-80796-27-7, УДК 811.163.41'242'367.625-051.2
9.	Jovanović, Ana. (2017). Living and learning in different languages: A narrative of a contemporary cosmopolitan. In J. Filipović & J. Vučo (Eds.), *Minority languages in education and language learning: Challenges and new perspectives* (pp. 543–557). Belgrade: Faculty of Philology, University of Belgrade. ISBN: 978-86-6153-420-1, UDC 811.163.41'272, DOI https://doi.org/10.18485/fid.2017.7.ch31
10.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2016). Истраженост српског језика у дијаспори у оквирима филологије и лингвистичких дисциплина, *Гласник Етнографског института САНУ, 64*(3), 569-584. ISSN 0350-0861 https://doi.org/10.2298/GEI151019007V
11.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2015). Неке особености наративног дискурса говорника српског као матерњег и завичајног језика. *Српски језик* 20, 669-688. ISSN 0354-9259, УДК 811.163.41’38, 811.163.41’282.4, 811.163.41’242(497.11:100)
12.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2015). Настава српског као завичајног језика: Ко су ученици завичајног језика? У М. Ковачевић и Ј. Петковић (ур.), *Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са IX међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (стр. 475–486). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-85991-79-0, UDC: 371::811.163.41 811.163.41'33 811.163.41'27
13.	Јовановић, Ана. (2014). Језичко планирање и етнографија: значај ставова учесника за успешност језичке политике. У Ј. Филиповић и О. Дурбаба (ур.), *Језици у образовању и језичке образовне политике* (стр. 35-49). Београд: Филолошки факултет. ISBN: 978-86-6153-193-4
14.	Jovanović, Ana, Vučina Simović, Ivana. (2013). Linguistic attitudes and linguistic practices in the Global Age: The case of the first generation of Serbian highly educated migrants. *Diasporic choices*, edited by Renata Seredynska-Abou Eid. Oxford: Inter-Disciplinary Press, 129-138. ISBN: 978-1-84888-187-7
15.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2012). Одлике и потребе наставе српског као завичајног језика. У М. Ковачевић (ур.), *Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са VI међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (стр. 383–395). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN: 978-86-85991-42-4 (ФФ) УДК: 371.3::811.163.41 81'26:325.2
16.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2011). Улога прве генерације говорника српског језика у процесу одржавања/ замене језика у дијаспори. У М. Ковачевић (ур.), *Српски језик, књижевост, уметност. Зборник радова са V међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (29-30. X 2010.). Књига I: Књижевни (стандардни) језик и језик књижевности* (стр. 335–349). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-85991-35-6, УДК 316.732:811.163.41
17.	Jovanović, Ana. 2009. Transformations of meaning for bicultural bilinguals. In B. Smith, T. J. Prewitt & W. Morgan (Eds.), *Semiotics 2006* (pp. 385–397). New York: Legas. ISBN 978-1-897493-11-3

Предложени ментор потписом потврђује да прихвата менторство на предложеној теми, а да је **број докторских дисертација** које су у процесу израде или одобрења на којима је тренутно ментор _____.

Датум прихватања менторства: **Потпис предложеног ментора**

_____

НАПОМЕНА КАНДИДАТА

Кликните да бисте почели унос текста.

Уз Пријаву кандидат прилаже:

1. попуњен образац **образложења** предлога теме докторске дисертације,
2. попуњен образац **биобиблиографије** кандидата,
   ВАЖНА НАПОМЕНА: Сви кандидати који бране докторску дисертацију на Универзитету у Београду пре одбране морају имати један рад објављен или прихваћен за штампу у часопису са релевантне листе часописа у складу са прописима Универзитета у Београду.
3. пријаву докторске дисертације са образложењем и биобиблиографијом у електронском облику као Word документ **(CD)**,
4. **потврду** да је стекао 120 ЕСПБ на ДАС,
5. оверену копију **дипломе о завршеним основним студијама**,
6. оверену копију **дипломе о завршеним мастер (или магистарским) студијама**,
7. **извод из матичне књиге рођених** са уписаним **држављанством**,
8. доказ о **уплати трошкова** пријављивања докторске дисертације.

Подносилац пријаве својим потписом потврђује да предложену тему није пријављивао на другој високошколској установи у земљи или иностранству.

Име и презиме кандидата:
Оулд Ехине Х'Меиде (Ould Ehine H'Meide)
Број досијеа:
2023/30063
Датум подношења пријаве:
31.08.2026

Потпис кандидата

_____

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Докторске академске студије

Пријава теме докторске дисертације –
ОБРАЗЛОЖЕЊЕ ТЕМЕ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ

Подаци о кандидату

Име и презиме кандидата:
Оулд Ехине Х'Меиде

Број досијеа:
2023/30063

Радни наслов теме докторске дисертације

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe
Хасанија као наследни језик међу мауританским имигрантима: интринзична студија случаја са мауританским породицама и имигрантским заједницама у Европи

Научне области којима претежно припада тема докторске дисертације

лингвистика

Уже научне области којима припада тема докторске дисертације

Студије наследног језика, Социолингвистика, Примењена лингвистика, Двојезичност, Породична језичка политика, Језичка политика и планирање

Области истраживања којима припада тема докторске дисертације

Породична језичка политика, Одржање наследног језика, Језичке идеологије

Предмет научног истраживања

Научни фокус овог истраживања обухвата пресек језичке политике, породичне језичке политике и одржања наследног језика, који служе као главни концептуални оквир ове студије. Ови концептуални оквири биће коришћени на примеру хасаније (Hassaniya), „арапског дијалекта и матерњег језика којим говори становништво Западне Сахаре, нарочито Маври (Bīđān) у Мауританији, као и на територији бивше Шпанске Сахаре у регијама Sagya el-Ḥamra и Rio del Oro" (Taine-Cheikh, 2007, стр. 240). Такође је поприлично заступљен у деловима Алжира, Марока, Малија, Нигера, Сенегала и Либије (Abd El Aziz, 2018, стр. 14). Међутим, Taine-Cheikh (2020) наводи да се највећи број говорника хасаније (приближно 2,8 милиона од укупно 4

милиона) налази у Мауританији, где чине приближно 75% становништва (Taine-Cheikh, 2020, стр. 246). Иако је у широкој употреби у Мауританији, хасанија није званични писани језик. Међутим, може се у потпуности транскрибовати арапским писмом и садржи 29 слова (Paul & Rafuls, 2009). У том смислу, Ould Ahmed (2012) је појаснио да је хасанија језик свакодневне комуникације. То је варијетет који се природно усваја од раног детињства, будући да је говорни дијалекат родитеља, старатеља и шире заједнице, док стандардни арапски није матерњи језик ниједног Мауританца, већ се усваја током формалног образовања (стр. 44).

Однос између арапског језика и хасаније у Мауританији карактерише диглосија, при чему ова два језичка варијетета имају различите, али комплементарне друштвене функције. Арапски функционише као виши (H) варијетет, користи се у формалним контекстима и учи се кроз формалну наставу, док хасанија, матерњи језик, служи као нижи (L) варијетет и усваја се природно и лако у кућном окружењу и у друштвеним круговима (Ould Ahmed, 2012). Користи се у типичним контекстима, нпр. на пијаци, на игралишту, у лежерним разговорима, народним причама, поезији и музици, при чему служи и као средство за преношење културе. Такође, упркос томе што није ни стандардизован ни кодификован, хасанија се користи у формалном маркетингу, ТВ емисијама, радио програмима и часописима (Ould Ahmed, 2012; Moulay, 2019). Без обзира на то, хасанија и даље нема институционалну подршку. Према сазнањима аутора овог истраживања, о хасанији нема никаквог дигиталног садржаја, будући да овај језик још увек није интегрисан у дигиталне алате или образовне платформе, иако је присутан на друштвеним мрежама, укључујући Фејсбук групе, Јутјуб музичке канале, подкасте и ТикТок видео снимке.

Хасанија је осим тога мањински језик којим говоре заједнице мауританске дијаспоре у Канади, Сједињеним Америчким Државама и Европи. У овом ширем вишејезичном контексту, он функционише као наследни језик и као жива таписерија мауританских заједница у дијаспори. Међутим, истовремено може се посматрати и као угрожен, услед сложене социолингвистичке ситуације, не само у дијаспори већ и у Мауританији. Ould Ahmed (2012) наводи да, како нису улагани никакви напори усмерени ка очувању хасаније и како је он искључен из образовног система, већа је пажња посвећена промоцији стандардног арапског и француског језика (стр. 49). У светлу ових разматрања, очување хасаније постаје неопходно, нарочито за говорнике у дијаспори, где његово очување подразумева и очување мауританског културног идентитета и наслеђа, вредности и обичаја који су кључни за јачање заједничког идентитета хасанијске заједнице у земљама у којима живе, као и њиховим породицама у матичној земљи. Стога се ова студија бави одржањем хасаније као наследног језика међу мауританским имигрантима, фокусирајући се на мауританске породице и имигрантску заједницу у Европи као интринзичку студију случаја.

Први концептуални елемент ове студије је језичка политика, која се, према Сполском (2004), не односи само на законе, прописе и правила која регулишу употребу језика у датој држави, институцијама и заједницама, већ и на одлуке и изборе које појединци доносе о томе који језик ће користити у двојезичним или вишејезичним контекстима (стр. 1). Неки од ових избора спадају у домен заједнице, као и породице и актера који имају активну улогу у језичкој политици и планирању (Spolsky, 2004; Schwartz, 2010). Појмови у области језичке политике које су увели научници, попут језичке идеологије, језичке праксе и управљања језиком (Spolsky, 2004, 2009, 2012), биће релевантни за анализу природе језичке политике која утиче на идеологије, одлуке и праксе мауританских имиграната током читавог овог истраживања. Поред ове три компоненте, Филиповић (2015) је додала *језичко лидерство* као четврту компоненту оквира који је осмислио Сполски (2004, 2009). То је кључни аспекат језичке политике и

планирања у којем појединци у оквиру одређене заједнице имају истакнуту улогу као језички лидери и планери у доношењу одлука о језичкој политици унутар својих заједница, што се заснива на поверењу и солидарности. *Језичко лидерство* „полази од претпоставке да сваки појединац има могућност и право да делује као језички лидер на различитим нивоима сложености у комуникативним делатностима адаптивног, оснажујућег и административног језичког лидерства“ (Filipović, 2024, стр. 4). Компонента коју је увела Филиповић (2015) наглашава локалне иницијативе које потичу из саме заједнице и које проистичу из приступа „одоздо навише“ који одговара променљивим друштвеним, образовним, културним и комуникативним потребама друштва. Заједно, ова четири појма – *језичка пракса*, *језичка уверења* и *управљање језиком* (Spolsky, 2004, 2009), као и *језичко лидерство* (Filipović, 2015) могу нам помоћи да сагледамо не само политичке и идеолошке притиске које су мауритански имигранти можда понели са собом у дијаспору, већ и како ове идеологије настављају да обликују њихове језичке праксе, али и њихове изборе у вези са одржањем хасаније и свог етничког идентитета.

Други концептуални елемент на који ће се студија такође ослањати јесте породична језичка политика, која се односи на „експлицитно и отворено планирање у вези са употребом језика у дому међу члановима породице“ (King et al., 2008, стр. 907). Према Кингу и др (2008), интердисциплинарна област породичне језичке политике пружа интегрисани преглед истраживања о томе како се језици користе и уче и како се о њиховој употреби преговара унутар породица (стр. 907). Развила се током последњих неколико деценија, посебно у контексту миграција (M. Amin, 2023; Curdt-Christiansen, 2025), при чему се првенствено фокусира на одржање и развој наследног језика миграната у контекстима у којима су доминантни језик није њихов матерњи (Smith-Christmas, 2017; Schwartz, 2010). Сматра се обликом микро-језичке политике породице, која нам може помоћи да испитамо сложене и динамичне односе језика и конструкције идентитета у двојезичним и вишејезичним транснационалним породицама (Filipović і Jovanović, 2025). Стога је ова област од кључног значаја за ову дисертацију због улоге коју има када је у питању формирање језичког окружења детета, његов билингвални развој, као и, уопштено гледано, одржање наследног језика унутар породице у вишејезичним окружењима. Кинг и Фогел (2013) тврде да се породична језичка политика бави усвајањем и употребом језика код деце под утицајем идеологија родитеља, њиховог доношења одлука и стратегија које се тичу језика и писмености, као и ширим друштвеним и културним контекстом породичног живота (King and Fogle, 2013, стр. 46).

Иако је породична јединица у примарном фокусу породичне језичке политике, њен обим сеже и ван оквира породице, па тако обухвата и ширу заједницу говорника циљног језика (Wąsikiewicz-Firlej & Daly, 2023). Слично томе, Smith-Christmas (2017) тврди да породична језичка политика није само процес који се одвија одозго надоле (другим речима, од старатеља ка детету), већ би пре представљала дијалошку ко-конструкцију која се непрестано развија и коју обликује динамичан однос између породице и шире заједнице (стр. 22). Стога ће радови King et al. (2008), King & Fogle (2013, 2016), Wąsikiewicz-Firlej & Daly (2023); као и Smith-Christmas (2017) бити од кључног значаја за ово истраживање, не само када је у питању сагледавање прикривених и експлицитних облика језичког планирања у оквиру породичне језичке политике, већ и за разумевање динамичне везе између родитеља и чланова шире заједнице, како би се дубље разумела веровања, праксе и одлуке Мауританаца када је у питању очување хасаније. Истраживање ће се такође ослањати на сродне радове који су кључни за постизање овог циља, попут рада Filipović & Jovanović (2025) који се тиче породичне језичке политике српске дијаспоре у Сједињеним Америчким Државама.

Трећи концептуални елемент у овом истраживању јесте одржање наследног језика. Према Монтруловој и Полинској (Montrul and Polinsky, 2021, стр. 1), „наследни језици су мањински језици који се усвајају у двојезичном или вишејезичном окружењу. Они обухватају језике у дијаспори којима говоре имигранти и њихова деца“. Овај елемент је кључан када је реч о идентитету двојезичних особа, њиховим језичким и културним везама са заједницама којима припадају или земљом из које потичу, као и о ставовима према очувању њиховог мањинског језика у дијаспори. У том смислу, неопходно је узети у обзир и студије које су се бавиле наследним језиком у погледу уверења и ставова породица према очувању њиховог наследног језика у заједницама у дијаспори, попут радова Lee *et al*., (2015) или Jovanović et al., (2024). У контексту Мауританије, миграција у земље попут Француске, Шпаније, САД и Канаде довела је до формирања заједница у дијаспори у којима је одржање наследног језика постало релевантна област за истраживање, будући да има значајну улогу у очувању матерњих језика попут хасаније.

Хасанија је језик који није документован ни у матичној земљи, ни међу Мауританцима у дијаспори. Не изучава се систематски у формалном образовном систему, нити има институционалну и педагошку подршку. Његово међугенерацијско преношење зависи искључиво од усмене продукције у Мауританији и у дијаспори, што његово одржање чини изазовним процесом, нарочито међу Мауританцима у дијаспори. Стога је научни циљ овог рада да се истражи на који начин говорници хасаније користе различите стратегије за очување овог језика, као и свог културног идентитета.

Основне хипотезе од којих се полази у планираном истраживању

Одржање језика зависи од његове виталности међу говорницима. У својој књизи *Reversing Language Shift* (1991), Фишман описује виталност језика, фокусирајући се на њихову снагу и опстанак, посебно оних који су изложени притиску доминантних језика. Према његовом схватању, виталност језика зависи од његове активне свакодневне употребе унутар заједнице, а не само од тога да ли је признат од стране државних институција. Он сматра да су дом, породица, комшилук и заједница темељ детињства и основа за међугенерацијско преношење матерњег језика (Fishman, 1991, стр. 92). Слично томе, Ли и др. (Li et al., 2026, стр. 1026) су приметили да висок степен језичке виталности указује на то да се језик активно говори и користи у различитим аспектима и доменима свакодневног живота, како унутар тако и ван куће, од стране свих генерација; насупрот томе, низак степен језичке виталности указује на то да се језик углавном користи код куће и да често долази до његове смањене употребе, замене језика, губитка и угрожености. Штавише, међугенерацијско преношење, институционална подршка, ставови и уверења говорника, као и породичне језичке политике сматрају се кључним оквирима језичке виталности (Akin, 2026, стр. 296).

Хасанија, варијетет арапског језика и мањински језик којим говоре мауританијске заједнице у дијаспори широм Канаде, САД и европских земаља, не представља изузетак у погледу фактора који подстичу или ометају виталност језика. Подложан је и одржању и језичкој замени, у зависности од своје виталности међу говорницима. Упркос свом мањинском статусу у овим земљама, социолингвистичком контакту и потенцијалној угрожености до које може доћи, сматра се да поседује снажну симболичку вредност као обележје мауританског културног и етничког идентитета, посебно у контексту породице и заједнице. Мауританци који активно користе језик хасанија у својим породицама и у комуникацији унутар своје заједнице, а који такође учествују у институционализованим или заједничким језичким праксама, као што су

културни догађаји и окупљања, могу допринети стварању снажног позитивног осећаја припадности мауританијској култури и идентитету, па самим тим и позитивног става према очувању језика.

Хасанија ужива јединствен културни и друштвени статус у Мауританији. Овај језик заузима централно место у друштвеном животу, али је званично невидљив. Поред језика пулар, волоф и сонике, хасанија се сматра примарним језиком комуникације, , будући да га користи „70 до 80% укупног становништва земље“, како наводи Taine-Cheikh (2023, стр. 291). Саставни је део јединственог језичког и културног идентитета Мауританије, иако није део образовног система. Како наводи Ould Ahmed (2012, стр. 44), „хасанија се усваја природно и без напора, у кругу породице и у друштвеним круговима, још од раног детињства“. У узрасту од шест до седам година, деца почињу да се укључују у двојезични арапско-француски образовни систем. Иако хасанија није језик на ком се одвија настава, нити се налази у уџбеницима, наставници и ученици га користе у сврху социјализације.

Када говоримо о језичкој политици и планирању, хасанија, нажалостне ужива никакав званични писани статус, већ служи само као културни симбол, а не као званично кодификовани језик. Упркос културној виталности хасаније, недостају педагошки материјали када је у питању овај језик. Himim (2024) и Taine-Cheikh (2007, 2023) истичу да постоји књижевност на језику хасанија, али да је она првенствено у виду поезије и традиционалне музике. У Мауританији још увек није кодификован нити стандардизован овај језик, упркос својој незваничној употреби у парламенту, као и међугенерацијском преношењу. Формално је недовољно заступљен, без обзира на број његових говорника и у Мауританији и у дијаспори. Остаје пример нестандардног, периферног и формално непризнатог, а ипак широко коришћеног варијетета арапског језика у друштвеном животу Мауританије. Управо овај социолингвистички статус може бити оно што га издваја од осталих, знатно боље истражених наследних језика.

Степен виталности који хасанија успева да очува у дијаспори и даље је условљен сложеним социолингвистичким факторима, укључујући перципирани престиж језика међу његовим говорницима и њихов став према очувању истог као свог етничког језика, упркос доминантним језицима у земљама у којима живе, као и то у којој мери је хасанија прихваћена или заступљена у формалним институцијама тих земаља. Без обзира на ове факторе, претпоставља се и да породице мауританијских емиграната користе различите стратегије, попут употребе овог језика код куће, учествовања у културним окупљањима и одржавања редовног контакта са широм породицом у Мауританији, како би очували хасанију као свој наследни језик и свој културни идентитет. Међутим, уколико ове породице и остали чланови заједнице, без обзира на свој брачни статус, не користе хасанију у земљи у којој живе, могу се суочити са потешкоћама приликом очувања хасаније и као свог језика и као симбола свог културног идентитета. Стога, у светлу ових социолингвистичких односа између језика, идентитета и одржања наследног језика, као и фактора који утичу на језичку виталност, ово истраживање настоји да одговори на следећа питања:

1. Каква су уверења и ставови породица и заједница мауританијске дијаспоре према очувању хасаније као свог наследног језика?
2. Које су доминантне породичне језичке политике у породицама и заједницама које учествују у овом истраживању и које стратегије примењују како би очували хасанију?
3. Са којим изазовима се суочавају у очувању хасаније као наследног језика и симбола културног идентитета у земљама у којима живе?

4. Које разлике у породичној језичкој политици се могу уочити у одржавању хасаније као језика који није део формалног образовања, у поређењу са другим језицима који се користе у формалном образовању?

Према најбољем сазнању истраживача, до сада ниједно истраживање није испитивало одржање хасаније унутар дијаспорских заједница, што ову тему у великој мери чини неистраженим подручјем. Ово истраживање стога представља нов допринос струци, спада у акциона истраживања и инспирисано је сопственим лингвистичким пореклом истраживача и његовом повезаношћу са заједницом говорника хасаније.

Циљ истраживања и очекивани резултати

У контексту дијаспоре, породице и заједнице „представљају сложено, међугенерацијско окружење у којем се стално преговара о језичкој политици и очекивањима у вези са употребом језика" (Akin, 2026, стр. 295). Породични језички избори, праксе и управљање језиком, који се остварују кроз свакодневне интеракције унутар дома међу члановима породице, од суштинског су значаја за разумевање и истраживање процеса и изазова одржања и/или замене језика (Akin, 2026; Curdt-Christiansen, 2025; Spolsky, 2004, 2009). Стога је, како би се разумело на који начин се језик одржава или замењује међу емигрантима, неопходно испитати не само перспективе родитеља о одржању наследног језика код своје деце у дијаспори, већ и на који начин чланови заједнице стварају и учвршћују окружење потребно за међугенерацијско преношење језика, прилагођавајући се истовремено лингвистичком окружењу државе домаћина. Док Curdt-Christiansen (2009, стр. 353) тврди да „породице и заједнице, као ресурси и извори знања, могу значајно допринети развоју дечјег језика и писмености", Fogle и King (2013) додају да деца нису пуки примаоци језичког окружења у којем одрастају, већ активни актери у обликовању језичког окружења сопствене породице (стр. 2).

Имајући у виду кључну улогу коју породице и чланови заједнице имају у неговању и одржању наследног језика, ово истраживање тежи да идентификује и опише језичке стратегије, идеологије, праксе и облике управљања које се срећу код мауританских породица приликом очувања хасаније као наследног језика своје деце, на основу Сполскијевог оквира (Spolsky, 2004; 2009; 2012). Истраживање се такође ослања на језичке праксе и интеракције унутар заједнице ради остваривања комуникативних активности кроз „језичко лидерство" (Filipović, 2015), које може произилазити из свакодневних културних и друштвених пракси, у складу са афективним потребама Мауританаца, и које могу учврстити и побољшати њихове ставове према употреби и одржању хасаније као симбола културног идентитета у вишејезичним земљама – конкретно у САД, Канади и европским земљама. Без обзира на природу двојезичности или вишејезичности у овим земљама и факторе који утичу на употребу једног лингвистичког кода уместо другог, неопходно је утврдити лингвистичке и нелингвистичке факторе који могу допринети преношењу хасаније, као и изградњи културе и идентитета међу Мауританцима у дијаспори.

Иако породичну језичку политику „обликују сложени, често имплицитни, когнитивни, емоционални и културни фактори" (Filipović & Jovanović, 2025, стр. 3), ови фактори могу довести до замене језика, али и до његовог одржања, у зависности од различитих мотива и тежњи на које утичу друштвена мобилност и једнаке могућности (Curdt-Christiansen, 2009, стр. 362). У том контексту, мотивација, уверења, ставови, праксе и стратегије Мауританаца, као и напори које улажу у одржање или прелазак на коришћење доминантних језика државе домаћина, представљају главни циљ овог истраживања. Сходно томе, основни циљеви истраживања могу се сумирати на следећи начин:

1. Истражити и анализирати породичне језичке политике Мауританаца које могу довести до одржања или замене хасаније, са посебним освртом на то како родитељи доносе свесне или имплицитне одлуке о употреби хасаније као наследног језика и симбола културног идентитета своје деце, широм Европе.
2. Идентификовати и описати језичке идеологије и стратегије које користе припадници мауританске заједнице, као и њихове индивидуалне и колективне напоре усмерене ка одржању хасаније као симбола њихове културе и етничког идентитета унутар друштвених кругова у Европи.
3. Открити главне лингвистичке и нелингвистичке факторе који могу олакшати или отежати процес одржања и преношења хасаније, као и изградњу културе и идентитета међу Мауританцима у дијаспори у државама домаћинима.
4. Испитати друштвено-образовни статус који хасанија има у Мауританији и дијаспори, укључујући диглосијски однос овог језика са стандардним арапским и француским језиком, његову искљученост из формалног образовања и институционалних домена, недостатак кодификације и стандардизације, те затим проценити на који начин такав статус утиче на његов перципирани престиж, виталност и преношење међу Мауританцима у дијаспори.
5. Извести закључке о породичним језичким политикама Мауританаца у дијаспори и о улози лидерства унутар заједнице када је у питању подршка и очување хасаније као наследног језика, као и културног идентитета у Европи.

Очекивани резултати овог истраживања имају за циљ да пруже дубље разумевање социолингвистичке позиције хасаније као мањинског језика у дијаспори. Ови резултати нам могу помоћи да боље разумемо на који начин породичне језичке политике Мауританаца и језичко лидерство унутар заједнице могу указати на значај језичке политике и ревитализације језика међу Мауританцима у дијаспори. Резултати такође могу помоћи да се истражи и покаже колико су политике „одоздо нагоре" унутар породица кључне за језички развој деце, посебно у вишејезичним контекстима у којима мауританске заједнице представљају мањину. С обзиром на то да језик хасанија још увек није у довољној мери документован, овај рад би могао да креаторима политика и стручњацима скрене пажњу на изгледе и изазове повезане са одржањем хасаније као наследног језика, али и на природу језичке политике у Мауританији, где су до сада већи напори улагани искључиво у промоцију стандардног арапског и француског језика. Ови налази такође могу бити важни за истраживање и очување других језика који немају статус званичног језика или језика који је део образовног система, као што је хасанија.

Теоријски оквир на који ће се истраживање ослањати

Теоријске основе ове дисертације заснивање се на интердисциплинарном оквиру који обједињује сазнања и теорије из области примењене лингвистике, социолингвистике и сродних научних дисциплина, попут психологије, социологије и педагогије, како би се детаљно описала свакодневна реалност појединаца који су изложени различитим језицима и културама у дијаспори, док истовремено настоје да очувају и сопствени језик и културу. Стога ће се ово истраживање првенствено ослањати на кључне теоријске концепте као што су билингвизам, језички контакт и идентитет, језичка политика и планирање, породична језичка политика, одржање и замена језика, као и одржање наследног језика.

Билингвизам, језички контакт и идентитет

У социолингвистици су истраживачи и лингвисти попут Bloomfield-a (1933), Grosjean-a (1992) и Sridhar-a (1995) углавном дефинисали билингвизам као познавање и употребу више од једног језика од стране појединца, групе или заједнице. Билингвизам постоји не само на индивидуалном већ и на друштвеном нивоу. На пример, de Groot (2017) објашњава да се, на индивидуалном нивоу, билингвизам односи на присуство два или више језика у уму појединачног говорника (индивидуални би- и мултилингвизам), док на друштвеном нивоу описује коегзистенцију два или више језика унутар једног друштва (друштвени би- и мултилингвизам) (стр. 1). Када су у питању ове разлике, у европском контексту се, међутим, термин плурилингвизам односи на способност појединаца да комуницирају на различитим језицима (би-/плурилингвизам), док се мултилингвизам сматра друштвеном појавом у одређеној држави, региону или заједници (Monev, 2015, стр. 55). Уобичајени пример индивидуалног билингвизма јесте ситуација у којој особа код куће, са породицом, говори мањински језик, а доминантни језик користи у школи, на послу и слично. Ипак, на билингвизам на оба ова нивоа може утицати језичка политика и планирање, као и однос моћи у одређеном друштву.

Билингвизам се у многим земљама развио услед бројних фактора, од којих су само неки трговина, привреда, политика и имиграција, што је довело до језичког контакта међу становништвом, а самим тим и до билингвизма (Grosjean, 2010). Appel и Muysken (2006) тврде да „језички контакт неизбежно доводи до билингвизма" (стр. 1). Стога у земљама као што су Сједињене Државе, Канада и сл. има доста билингвалних говорника услед одређених фактора, попут имиграције. У таквим случајевима, билингвизам се може сматрати не само лингвистичком компетенцијом, већ и друштвеним феноменом обликованим социо-културним факторима, у оквиру којих се лингвистички системи и идентитети појединаца граде кроз њихове језичке изборе и друштвене позиције у вишејезичним друштвима. Muysken (2011) објашњава да билингвални говорници кроз своје језичке изборе, попут замене или мешања кодова, преносе не само лингвистичке обрасце, већ и друштвене, културне везе и етничке идентитете. Ти језички избори често указују на дубље језичке идеологије и ставове према датом језику или језичком варијетету. Стога би се могло рећи да су истраживања у овој области повезана са питањима језичке идеологије, језичких пракси и ставова према билингвизму у ситуацијама у којима појединац или заједница настоје да одрже свој језик, док истовремено усвајају језик државе у којој живе.

С тим у вези, за потребе овог истраживања је од кључног значаја усредсредити се не само на билингвизам као лингвистичку компетенцију, већ и као на друштвену димензију кроз коју говорници хасаније испољавају свој језички репертоар и културни идентитет унутар породица и друштвене заједнице, без обзира на вишејезичну природу државе домаћина. Стога ће студије које буду цитиране у овом одељку пружити значајну теоријску основу за остварење овог циља, нарочито радови Bloomfield-a (1933) о билингвизму из лингвистичке перспективе, Grosjean-a (1992, 2010, 2012) о билингвизму из психолингвистичке перспективе, Muysken-a (2006, 2011) о језичком контакту и билингвизму, као и Baker-a (2000, 2011) о основама билингвизма.

Језичка политика и планирање

Као што је претходно наведено, у вишејезичним друштвима и заједницама најчешћи резултат језичког контакта јесте билингвизам. Међутим, тај лингвистички контакт понекад доводи до језичких сукоба, а самим тим и до замене или губитка језика, што затим ствара притисак на говорнике других језика да усвоје доминантни језик. За једно од могућих решења овог проблема заслужна је језичка политика и планирање. Како дефинишу Stemper и King (2017,

стр. 655), појам језике политике и планирања „односи се на политике – и експлицитне и имплицитне – које утичу на то који се језици говоре, када, како и ко их говори, као и на вредности и права повезана са тим језицима (или језичким варијететима)". Језичка политика и планирање почива на три међусобно повезана стуба: планирању статуса, планирању корпуса и планирању усвајања језика. Tollefson (2011) наводи да се планирање статуса односи на напоре и одлуке усмерене на промену функција и улоге језика у датом друштву, планирање корпуса се односи на напоре усмерене на утицај на структуру језика, укључујући његову граматику, речник и стандардизацију, док се планирање усвајања односи на напоре који регулишу наставу и учење језика (стр. 359).

Од када се појавила педесетих и шездесетих година двадесетог века, језичка политика и планирање усмерена је на решавање језичких проблема новонасталих земаља, земаља у развоју и/или постколонијалних нација у различитим регионима, попут Јужне Азије, Југоисточне Азије и Африке, где су језичке одлуке представљале срж друштвених, политичких и економских изазова (Tollefson, 2011, стр. 358). Главна питања која су се тада постављала у таквим вишејезичним земљама тицала су се одабира националног и званичног језика, питања који језик треба подучавати и на којем језику се треба изводити настава, као и то које варијетете треба користити и на који начин развијати правопис (Stemper & King, 2017, стр. 656). Међутим, King et al. (2008), сматрају да се фокус ове области драстично променио током претходне деценије, при чему је знатно мање пажње усмерено ка решавању језичких „проблема", а знатно више на разумевање промена језичких политика као саставног дела динамичних друштвених, културних и идеолошких система (стр. 908). Од тада су бројни истраживачи поново афирмисали језичку политику и планирање, како као академску дисциплину, тако и као практичну област креирања политика у социолингвистици и примењеној лингвистици (Tollefson, 2011), усмеравајући пажњу на питање праведности према говорницима мањинских језика, њиховој језичкој разноликости и етничким идентитетима (Wang & Hatoss, 2024).

Главни заговорници језичке политике и планирања, као што су Fishman (1991), Hornberger (1997) и Spolsky (2004, 2009, 2012), заступају став да језичке политике треба креирати уз јасно сагледавање социокултурних стварности и да оне морају пружити конкретна решења прилагођена потребама говорника одређене језичке заједнице. Као резултат тога, у оквиру језичке политике и планирања у великој мери се истражују питања и односи између доминантних и мањинских језика, језичке идеологије и идентитета, нарочито у контексту наследног језика. То су кључни аспекти којима ће се ово истраживање бавити у контексту мауританске дијаспоре.

У мауританском контексту, језичка политика и планирање окарактерисана је као сложена вишејезична ситуација проистекла из етничких тензија које су се појавиле након доласка, а потом и одласка француских колонизатора (Naciri-Azzouz, 2023; Moulay, 2019). Мауританска језичка политика одражава политичке дебате између две заједнице — берберско-арапске и црначко-афричке – које се воде око питања идентитета, моћи, племенске разноликости и неједнакости у образовању. Међутим, управо ове заједнице представљају суштину мауританског мултикултурализма и мултилингвизма.

Иако хасанијом говори приближно 75% становништва Мауританије (Taine-Cheikh, 2020, стр. 246), никада није имала ни институционални престижни статус, нити је икада била предавана у образовном систему. Иако Устав прописује да су службени језици арапски и француски, хасанија, пулар, волоф и сонинке признати су као национални језици. Они нису

кодификовани, упркос томе што бројни друштвени активисти и посланици заговарају њихову стандардизацију и одржавање ради очувања идентитета својих заједница како би се разрешиле етничке тензије (Moulay, 2019). Хасанија је, упркос свим напорима, мауританским Уставом призната само као национални језик (*планирање статуса* према Толефсону 2011), али не и у образовној или академској сфери. Међутим, овај језик није стандардизован (*планирање корпуса* према Толефсону 2011), јер његова граматика и лексика нису подробније описани, упркос широкој просторној распрострањености његових говорника (*планирање усвајања* према Толефсону 2011) у дијаспори. Стога је од изузетне важности уложити додатне напоре који би могли да допринесу развоју његових ресурса.

Подаци о емиграцији из Мауританије показују да су главне земље одредишта мауританских емиграната Сенегал (46.518), Мали (23.331), Француска (19.563), Обала Слоноваче (12.661) и Шпанија (8.781) (Migrants & Refugees Section, 2022). Подаци такође показују да Мауританци емигрирају и у САД (15.263) (Ould Brahim, 2024) и у Канаду (1.000) (Global Affairs of Canada, 2025). Из тог разлога је очување матерњих језика, попут хасаније, у оквиру ових имигрантских заједница од кључног значаја за очување њиховог културног и етничког идентитета у дијаспори. Сходно томе, поред радова наведених у концептуалном оквиру о језичкој политици и планирању, радови наведени у овом одељку биће значајни не само за описивање социолингвистичке ситуације и природе језичке политике у Мауританији, већ ће поставити и теоријску основу овог истраживања.

Породична језичка политика

Тврди се да су глобализација и имиграција довеле не само до језичког контакта, већ и до транснационализма, би- и мултилингвизма, у оквиру којих је одређивање тога који језик користити, учити и очувати постало кључно питање са којим се сусрећу билингвалне и мултилингвалне породице (Curdt-Christiansen & Sun, 2022, стр. 257). Стога се, као одговор на та питања, породична језичка политика развила као динамична интердисциплинарна истраживачка област усредсређена на породичне језичке изборе и праксе, као и на одлуке о томе који језик одржати, а који не, у вишејезичним окружењима (Curdt-Christiansen & Sun, 2022; King & Fogle, 2013). Она повезује усвајање језика код деце, рано учење другог језика, билингвизам и језичку политику, усредсређујући се на употребу и избор језика унутар дома и међу члановима породице (King & Fogle, 2013, стр. 172). У том смислу, главни фокус истраживања у оквиру породичне језичке политике усмерен је ка динамичној употреби језика унутар породица у транснационалним контекстима или дијаспори, као и на унутрашње и спољашње факторе који на ту употребу утичу (Macalister & Mirvahedi, 2016).

Породична језичка политика се често сматра обликом језичког планирања, тачније „одлукама које породице доносе о томе који(е) језик(е) користити код куће, у које сврхе (облик планирања статуса), који су ресурси доступни за подршку њиховој употреби (планирање корпуса) и на који начин ће се одвијати учење језика, углавном када су у питању деца (планирање усвајања)" (Macalister & Mirvahedi, 2016, стр. 5). Ови облици породичне језичке политике обликују породичне језичке праксе, идеологију и управљање језиком (Spolsky, 2004). Породична језичка политика је у великој мери усмерена иницијативама и заједничким активностима чланова заједнице и њених лидера, који подстичу језичке праксе и одржање језика, изградњу идентитета и културни континуитет у земљи пријема (Filipović & Jovanović, 2025). У склопу теоријског оквира који је осмислила Филиповић (Filipović, 2015), чланови и лидери заједнице говорника хасаније у дијаспори могу се посматрати као *језички лидери* који, кроз свакодневне

комуникативне праксе, могу да испоље адаптивно *језичко лидерство*, посебно у одсуству формалне подршке. Другим речима, лидерство у погледу хасаније може произилазити из језичких пракси унутар заједнице које обухватају различита заједничка окупљања, попут културних и верских догађаја, као и других неформалних друштвених активности у којима појединци и породице стално употребљавају хасанију као праксу прилагођену њиховим *комуникативним потребама*. Остале активности засноване на принципу „одоздо нагоре" могу обухватати активности које се тичу саме заједнице, као на пример када чланови у које заједница има поверење преузму иницијативу и организују програме који могу побољшати не само друштвене услове, већ и статус хасаније, њену виталност и лингвистичку екологију.

С обзиром на кључну улогу коју породице и чланови заједнице имају у очувању наследног језика, ова дисертација ће се фокусирати на кључне аспекте језичких идеологија мауританских породица, њихове језичке праксе и стратегије које примењују како би очували хасанију. Такође ће појаснити важност чланова шире заједнице, будући да они имају кључну улогу када је у питању обезбеђивање лингвистичких ресурса који омогућавају изложеност деце језику и њихов лингвистички развој. Стога ће, поред студија наведених у концептуалном оквиру, за анализу језичких пракси и управљања језиком код мауританских породица прилоком очувања хасаније као наследног језика бити од суштинског значаја и студије аутора као што су Curdt-Christiansen & Sun (2022) о очувању вишејезичне породичне језичке политике, Macalister и Mirvahedi (2016) о породичним језичким политикама у вишејезичном свету, као и De Houwer (2007, 2013) о језичком инпуту родитеља и билингвалном развоју.

Наследни језик

Концепт наследног језика представља централну основу овог истраживања. Он се често помиње када се говори о идентитету, транснационализму и билингвалном развоју оних који живе у дијаспори. Наследни језик је мањински језик којим се говори у одређеном социолингвистичком окружењу, као на пример код куће, али који није у потпуности развијен услед друштвено-политичких притисака и доминације већинског језика (Montrul, 2015, стр. 2). Benmamoun et al. (2013) наводе да су говорници наследног језика често потомци имиграната који одрастају изложени и матерњем језику и већинском службеном језику земље пријема, било да је то истовремено или сукцесивно током раног детињства (стр. 133). Такође додају да већински језик у једном тренутку детињства постаје „примарни језик (отприлике за време поласка у школу или мало након тога). Као последица замене језика, до раног одраслог доба говорнику наследног језика већински језик може постати *изразито* доминантан, док наследни језик постаје слабији језик" (Benmamoun и сар., 2013, стр. 133).

У погледу језичке компетенције и варијабилности када је у питању овладавање наследним језиком, поједини истраживачи, као што су Domínguez *et al*. (2019), изразили су незадовољство одређеним терминима који се користе у области усвајања наследног језика, попут термина *непотпуно усвајање*. Они наводе да „треба бити опрезан и не карактерисати све говорнике наследног језика као особе са непотпуним знањем наследног језика, будући да постоје и други могући исходи" (стр. 7). Montrul (2022) тврди да су говорници наследног језика изворни говорници, иако њихова компетенција може да варира. Она је показала да чак и компетенције једнојезичних изворних говорника варирају у зависности од образовања, писмености и контакта са језиком (стр. 25). Слично томе, Rothman и Treffers-Daller (2014, стр. 94) сматрају да „међу говорницима наследног језика и једнојезичним говорницима често постоје значајне разлике у погледу компетенција и/или језичке продукције, а да степен усвајања наследног језика код

појединаца карактеришу варијације које се обично не срећу код монолингвалних говорника. У сваком случају, исходи у погледу компетенција ни на који начин не доводе у питање чињеницу да се билингвални говорници наследног језика могу сматрати изворним говорницима језика којим говоре код куће". Ови аутори се у одређеној мери слажу да говорници наследног језика, иако су изворни говорници, често не развију исти опсег комуникативне компетенције у свим доменима употребе језика, као што је то случај са једнојезичним изворним говорницима, нарочито у одраслом добу, услед смањене или различите изложености језику и доминације већинског језика. Упркос томе, наследни језик остаје снажно повезан са њиховим идентитетом и културном припадношћу. Стога је његово очување од кључног значаја за очување њиховог културног идентитета, заједничких вредности, обичаја и осећаја припадности, посебно у оквиру имигрантских заједница.

Старатељи, чланови заједнице и стручњаци често примењују низ стратегија ради одржања наследног језика. Нарочито су важни напори у оквиру породица када је у питању развој наследног језика њихове деце у дијаспори. У том контексту, развијени су бројни приступи усмерени на очување мањинских језика, попут приступа „један родитељ – један језик" (Barron-Hauwaert, 2004) и метода „мањински језик код куће" (De Houwer, 2007; Kumpulainen, 2020). Друге стратегије, које проистичу из свакодневне комуникације међу члановима породице, као и из активности које иницира сама заједница, попут културних фестивала или курсева наследног језика (Attaallah, 2020), показале су се кључним за подстицање развоја наследног језика. Многа истраживања су се бавила уверењима и ставовима које групе емиграната и породице имају према очувању наследног језика у заједницама дијаспоре (Jovanović et al., 2024), као питањима која се односе на мањинске језике (Filipović, 2017). Када је реч о хасанији, међутим, према информацијама којима располаже аутор овог истраживања, за сада не постоје истраживања која се тичу њеног очувања као наследног језика у мауританској дијаспори.

Из тог разлога је наследни језик главни концептуални и теоријски оквир на коме почива ово истраживање. Радови Montrul (2015, 2018) о наследном језику и његовим говорницима, Jovanović *et al.* (2024) о наследном језику у заједницама дијаспоре, као и рад Filipović (2017) о питањима која се односе на мањинске језике, помоћи ће нам да се усредсредимо на различите аспекте наследног језика у којима припадници мауританске заједнице могу испољавати различите ставове и језичке праксе, обликоване различитим факторима – од непосредног породичног окружења и културних веза, преко изложености праксама коришћења хасаније унутар мауританских заједница, па све до њиховог односа са доминантним језиком.

Језичка идеологија

У истраживањима наследног језика, језичка идеологија односи се на скуп уверења, ставова и осећања о структури и употреби језика, која језик повезују са идентитетом, културом, моћи и друштвеним вредностима (Spolsky, 2004; Ricento, 2006; Kroskrity, 2010). У контексту дијаспоре, на ставове према етничком језику и идентитету, односно према већинском језику и идентитету, утичу личне и друштвене потребе. У том контексту, мигранти могу изабрати да се лингвистички идентификују било са својом дијаспорском заједницом, било са друштвом земље пријема (Jovanović & Simović, 2013). Према њима, „експлицитна или имплицитна манифестација језичких идеологија не пружа само увид у опште разумевање стварности дате говорне заједнице, већ утиче и на избор лингвистичке форме и структуре, а у крајњој линији и на избор самог лингвистичког кода. Сходно томе, она утиче и на одржавање или замену језика" (стр. 130).

Један од најснажнијих предиктора одржавања наследног језика односи се управо на ставове и идеологије, који одражавају вредност која се придаје језику. Позитивни ставови, међутим, нису довољни сами по себи, већ им је потребан домен употребе, а управо ту окупљања заједнице, верске и културне активности имају пресудну улогу у очувању наследног језика (Bilgory-Fazakas & Armon-Lotem, 2025). У пракси, језичке идеологије се испољавају кроз свакодневне језичке изборе, дискурзивне праксе и ставове које људи гаје према одређеној варијанти у датом друштву. Другим речима, уверење да је коришћење већинског језика престижније него употреба мањинског, или, обрнуто, да мањински језик треба одржати ради културног идентитета без обзира на потребу за доминантним језиком, у великој мери је под утицајем ставова и одлука људи о томе који језик користити у свакодневном животу у вишејезичном контексту. Родитељи могу веровати да је одржавање наследног језика драгоцен културни ресурс или да ће изложеност њихове деце доминантном језику пружити више могућности. Управо таква уверења усмеравају породичне одлуке и језичку праксу.

За наше истраживање је, стога, од кључног значаја испитати како уверења и претпоставке обликују не само начин на који Мауританци говоре хасанију, већ и то како посматрају себе, своју културу и свој идентитет, као и своје ставове према њеном очувању. Стога ће радови аутора као што су Spolsky (2004), Ricento (2006), Kroskrity (2010), Jovanović и Simović (2013), Dołowy-Rybińska и Hornsby (2021) о лингвистичким ставовима и праксама, као и о језичким идеологијама, бити од помоћи у овом истраживачком подухвату.

Одржање и замена језика

Појмови одржања и замене језика такође су централни за теоријски део овог истраживања. Сазнања која доносе Fishman (1991), McConvell (1991), Ostler (2011), Potowski (2013) и Pauwels (2016) показују да се одржање језика односи на напоре уложене у одржавање и употребу језика унутар заједнице у ситуацији када постоји могућност његове замене другим језицима. Замена језика, с друге стране, представља процес постепеног замењивања једног језика другим, најчешће доминантним или већинским, осим уколико мањински језик не остане примарно средство комуникације и социјализације унутар те заједнице. Pauwels (2016) конкретно истиче да је очување и замена језика повезано са појавама попут мултилингвизма, језичке угрожености и језичке ревитализације, које проистичу из многобројних ситуација језичког контакта (стр. 17). Ово имплицира да су замена и одржање језика историјски присутни свуда где су се људи одређеног језичког порекла преселили у друге земље и, у неком тренутку, дошли у контакт са доминантним језицима.

Alshartan (2024, стр. 8718) истиче да бројни фактори доприносе одржању и замени језика међу имигрантима, како на индивидуалном тако и на друштвеном нивоу, у распону од образовних политика до породичних језичких пракси. Стога, у светлу наведеног, одржање и замена језика испитује опстанак наследног језика међу мањинским заједницама у односу на доминантни језик друштва. Ово истраживање ће се, дакле, ослањати на радове аутора као што су Fishman (1991), McConvell (1991), Ostler (2011), Potowski (2013) и Pauwels (2016), као и на друге сродне радове о одржању и замени језика, који нам могу помоћи да утврдимо факторе који могу допринети очувању хасаније у вишејезичним контекстима или га ометати.

Теорије у оквиру породичне језичке политике и одржања наследног језика

Од свог настанка, концепт *наследни језик* добија значајну научну пажњу у области породичне језичке политике, при чему су предложене различите теорије са циљем разумевања

његове природе и фактора који доприносе његовом очувању (Hollebeke и сар., 2022). Ипак, Curdt-Christiansen (2025) тврди да, „без обзира на теме и фокусе постојећих студија о породичној језичкој политици, већина њих се ослања на Сполскијев троделни модел језичке политике" (стр. 4).

У својој теорији језичког управљања, Spolsky је предложио модел који дефинише појам породичне језичке политике. Његов модел се састоји од три међусобно повезане, али независне компоненте: језичких пракси, језичке идеологије и језичког управљања (Spolsky, 2004, 2021). Према његовом схватању, језичке праксе представљају уочљива понашања и изборе – оно што људи заиста чине лингвистички, у смислу употребе језика међу члановима дате заједнице. У оквиру породичне језичке политике, индивидуалне језичке праксе су под утицајем варијетета за које се чланови породице одлучују, укључујући то који се језик говори код куће и који језички избори и понашања се примењују у одређеним доменима (Spolsky, 2012, стр. 4). Друга компонента односи се на уверења, идеологије и вредности које људи придају варијететима и обележјима језика која обликују њихов идентитет (Spolsky, 2012, стр. 4). У оквиру породичне језичке политике , ова уверења подстичу чланове породице или заједнице да сарађују и вреднују употребу језика унутар заједнице, посебно оних језика који су повезани са припадношћу особе одређеној групи (нпр. нацији, друштвеној класи, етничком региону или етничком наслеђу). Трећа компонента јесте језичко управљање, које се односи на експлицитну политику или на било какве конкретне напоре особе која себи даје ауторитет да измени или утиче на језичку праксу или уверења других говорника (Spolsky, 2004, стр. 5), путем било које врсте језичке интервенције или управљања. У оквиру породичне језичке политике , ови напори се често односе на правила која родитељи или старатељи, поседујући ауторитет над децом код куће, доносе како би изменили њихове језичке праксе и уверења (Curdt-Christiansen, 2025, стр. 4).

Поред Сполскијеве (Spolsky) теорије (2009, 2012), ово истраживање ће се ослањати и на теорију *језичког лидерства* Филиповић (2012, 2015). Филиповић проширује Сполскијеву теорију језичког управљања додавањем четврте компоненте, компоненте *језичког лидерства* као саставног дела језичке политике и планирања, у циљу испитивања преокретања замене језика у оквиру мрежа унутар заједнице, образовних институција и породичне језичке политике. Како Филиповић (2015, стр. 5) појашњава, *језичко лидерство* односи се на „могућу интеракцију између друштва и језика, у оквиру које заинтересоване стране користе своје искуство и знање како би помогле другима да разумеју ствари о свету које се одражавају у језику, а које се обликују, преобликују или мењају путем језика". *Језички лидери и менаџери* су у њеној теорији „они који припадају заинтересованим говорним заједницама/заједницама праксе и који почињу да примењују различите језичке обрасце у свакодневној комуникацији како би језиком могли да изразе сопствени поглед на свет и своју позицију у свету, али без притиска на било кога другог да учини исто" (Filipović, 2015, стр. 5). Теорија Филиповић је од централног значаја зато што се бави језичким управљањем, интеракцијом унутар заједнице, ставовима и одлукама везаних за језичке праксе. Идеја Филиповић (2012, 2015) која стоји иза концепта *језичког лидерства* јесте да језичко управљање треба да буде флексибилно, друштвено ангажовано и конструисано од стране друштва. Оно треба да проистиче из приступа „одоздо нагоре" језичкој политици и планирању, који подстиче сарадњу кроз умрежавање, за разлику од традиционалног поимања језичког управљања, које се усредсређује на приступ „одозго надоле" у језичкој политици.

Све у свему, оно што Сполскијеву теорију чини релевантном за нашу тему јесте то што се она усредсређује на однос између језичких пракси, уверења и ставова које породице и чланови заједнице негују према употреби и одржању језика у вишејезичним контекстима у дијаспори.

Стога је она блиско повезана са циљевима овог истраживања. Биће од велике вредности за идентификовање и тумачење породичних језичких политика Мауританаца и језичког лидерства заједнице у очувању хасаније као наследног језика у дијаспори. Слично томе, теорија *језичког лидерства* коју је осмислила Филиповић биће од кључног значаја за утврђивање начина на који групе говорника хасаније, професионална окупљања и лидери заједнице у дијаспори свесно користе хасанију за изражавање свог идентитета и вредности кроз свакодневну интеракцију и праксе, а не путем формалне наставе. Такође ће бити од кључне важности за извођење закључака о свакодневним језичким изборима и понашањима одређених чланова, који могу обликовати употребу хасаније код других чланова унутар заједнице, као и о начину на који они активно одржавају и развијају језик кроз смислену друштвену праксу, „одоздо нагоре", а не путем званичних политика.

Оквирни опис материјала који ће се користити и метода за његову анализу

Дизајн истраживања

У овом истраживању биће примењена мешовита метода, тако што ће дијагностички упитник и полуструктурисани интервју бити коришћени како би се стекао увид у породичне језичке политике Мауританаца и језичко лидерство чланова заједнице усмерено на одржање хасаније као наследног језика. Истраживање је експлоративног карактера и заснива се на непробабилистичком узорковању, из два основна разлога. Прво, као што је наведено у теоријском делу, хасанија је релативно слабо истражен језик, а такође не постоји довољно претходних истраживања о његовом очувању међу мауританским заједницама у дијаспори. Друго, распрострањеност и број говорника хасаније у циљним земљама нису нам унапред познати. У истраживању ће, стога, бити примењено узорковање методом „снежне грудве" (енг. *snowball*), при чему ће најпре бити контактирано неколико особа, које би затим помогле истраживачу да ступи у контакт са другим члановима заједнице који говоре језик хасанија у дијаспори.

Основна премиса примене мешовитих метода у овом истраживању јесте прикупљање и анализа података добијених путем упитника (квантитативна и квалитативна фаза истраживања) и интервјуа (квалитативна фаза истраживања), на основу *паралелног дизајна мешовитих метода* (Brevik et al., 2022). Циљ је извођење закључака из више извора и на основу различитих перспектива. На пример, Brevik et al. (2022) објашњавају да паралелни дизајн „обухвата једну истраживачку фазу у којој се квантитативна и квалитативна компонента одвијају мање-више истовремено или уз одређени временски размак. Основна идеја јесте да *интеграција* ове две компоненте (QUAN+QUAL) у оквиру исте истраживачке фазе пружа целовитију слику него што би то омогућио било који од ова два метода понаособ" (стр. 343).

Учесници истраживања

Подаци ће бити прикупљени од мауританских имиграната који припадају како првој, тако и другој генерацији, и односиће се на стратегије и њихове ставове према очувању хасаније као наследног језика и културног идентитета, како свог тако и њихове деце. Циљну групу овог истраживања чине мауритански имигранти који живе у Европи. С обзиром на велику географску распрострањеност ових заједница, подаци ће се превасходно прикупљати путем интернета, док ће се истраживање уживо спроводити тамо где то буде изводљиво. Иако ставови родитеља и њихове језичке праксе остају у средишту овог истраживања, с обзиром на централну улогу коју

породице имају у очувању наследног језика, ово истраживање ће обухватити и ставове других имиграната, без обзира на њихов брачни статус. То укључује и неудате/неожењене чланове заједнице чија лингвистичка искуства, ставови и идеологије значајно доприносе целокупној социолингвистичкој слици хасаније у контекстима дијаспоре. Стога ће *паралелни дизајн мешовитих метода* бити од кључне важности за анализу веза између резултата добијених применом истраживачких инструмената, упитника и интервјуа. Brevik et al. (2022) сматрају да овакав дизајн може бити користан за валидацију различитих скупова података и за обухватање различитих *перспектива*, уколико учесници у отвореном типу интервја пруже информације које се разликују од њихових одговора на унапред дефинисане ставке упитника (стр. 343).

Истраживачки инструменти

Главни инструменти који ће бити коришћени у истраживању су упитник и полуструктурисани интервју.

Упитник

У почетној фази прикупљања података, од учесника ће се тражити да потпишу образац сагласности, који ће садржати кратак информативни пасус о истраживању у склопу првог дела упитника, уз напомену да ће њихови лични подаци остати анонимни. Циљ истраживања, међутим, неће бити детаљно објашњен, како не би утицао на одговоре учесника. Упитник ће бити сачињен у складу са теоријским оквиром овог истраживања, посебно Сполскијевом теоријом *језичког управљања* (2004, 2009) и теоријом *језичког лидерства* која се среће код Филиповић (2012, 2015), будући да се основни циљеви овог истраживања управо на њима заснивају. Као смернице ће послужити и стандардизовани упитници попут Упитника о језичком и друштвеном пореклу (*Language and Social Background Questionnaire* – LSBQ; Anderson et al., 2018) и Упитника о искуству са наследним језиком (*Heritage Language Experience Questionnaire* – HeLEx; Tomić et al., 2023), који се користе у истраживањима наследног језика. Упитник ће се односити на њихов примарни фокус, попут контекста у којима се језик користи, а који се могу применити и на хасанију, као што су *породице у оквиру домаћинства*, *породице изван домаћинства*, *заједничка окупљања*, *слободно време* и *верски и културни догађаји*.

У првој фази истраживања, упитник ће бити коришћен као дијагностичка, односно пилот студија, на мањој групи испитаника. Након прикупљања и анализе резултата пилот истраживања, упитник ће бити ревидиран и прилагођен како би га учесници што боље разумели, пре него што буде поново прослеђен учесницима истраживања. Биће састављен на енглеском језику, па затим преведен на арапски, у форми онлајн упитника на платформи *Google Forms* или некој другој, сличној платформи. Упитник ће се састојати од питања вишеструког избора, као и питања отвореног типа.

Квантитативни део упитника

У Уводном одељку упитника прикупљаће се квантитативни демографски подаци о учесницима истраживања. Кретаће од општих питања, укључујући демографске варијабле попут старосне групе, нивоа образовања, земље рођења и дужине боравка у земљи домаћину. Ови демографски подаци представљају скуп карактеристика на основу којих се очување хасаније може испитивати. Последњи део овог одељка садржаће питање о брачном статусу испитаника, а у зависности од њиховог одговора биће усмерени на наредни одговарајући одељак упитника. Главни квантитативни одељак упитника састојаће се од затворених питања, укључујући питања вишеструког избора и тврдње засноване на Ликертовој скали, која се тичу основних мотива за

емиграцију, при чему испитаници бирају једну од понуђених опција. Неколико других ставки односиће се на процену значаја хасаније, што ће се мерити уз помоћ скала, као и на то колико често учествују у активностима у оквиру заједнице где се говори на језику хасанија.

Квалитативни део упитника

Анализа података у овом истраживању обухватиће и дескриптивну и тематску анализу. Овај одељак ће садржати питања отвореног типа о свакодневној употреби хасаније. Она се односе на језичке праксе родитеља, уверења, стратегије и облике управљања језиком, као и на подршку заједнице и институција у очувању хасаније као наследног језика. Циљ ових питања је да открију ставове и степен свесних напора које родитељи улажу у преношење хасаније и мауританског културног идентитета својој деци. Ове праксе укључују учешће у традиционалним активностима, обележавање мауританских празника, припрему традиционалних јела и слично. Овај одељак такође обухвата и улогу спољашних институција, као и активности заједнице које могу олакшати или отежати очување хасаније. Циљ ових ставки јесте да се породичне језичке праксе сагледају у оквиру шире социолингвистичке екологије и да се омогући анализа породичних језичких политика Мауританаца и улога које оне имају када је у питању виталност хасаније у контексту дијаспоре.

Интервју

Дизајн истраживања такође ће обухватити и полуструктурисане интервјуе. Они ће се спроводити након што учесници попуне упитник и добровољно се пријаве за учешће у интервјуу. Интервјуи ће се углавном спроводити путем интернета, осим у случајевима када је могуће спровести теренско истраживање. Спроводиће се на језику хасанија и обухватиће скуп унапред одређених питања, при чему ће истраживач оставити простора за разговор и на теме које учесници сами покрену. Овај метод нам може помоћи да стекнемо дубље разумевање о уверењима и праксама учесника у вези са очувањем хасаније као сопственог наследног језика, као и да прилагодимо питања током интервјуа ако се појаве нови аспекти истраживања, што омогућава учесницима да слободно испричају своје приче.

Интервју ће се спроводити на језику хасанија. Сваки интервју ће бити спроведен у оквиру једне сесије, а његово трајање ће зависити од доступности и сарадње учесника. Питања ће бити поједностављена како би се обезбедио природан ток интервјуа. Како се током интервјуа буду јављала нова сазнања, истраживач ће моћи да користи одређена уопштена питања, попут оних „ради појашњења (*Шта подразумевате под...?*), елаборације (*Можете ли ми рећи више о тренутку када сте...?*), разумевања личног значаја (*Зашто вам је то било важно...?*) и слично" (Rolland et al., 2019, стр. 280). На крају интервјуа уследиће завршна питања или ће учесници имати прилику да поделе било каква размишљања у вези са темом. Интервју ће бити транскрибован и преведен на енглески језик и анализиран у складу са оквирима тематске анализе аутора Braun и Clarke (2006, 2021).

Учесници

Учесници ће бити регрутовани путем узорковања методом „снежне грудве". Уз помоћ овог метода ћемо ступити у контакт са само неколико појединаца, који нам потом могу помоћи да дођемо до других чланова заједнице. На пример, можемо пронаћи нове учеснике уз помоћ пријатеља и породичних веза, објава на друштвеним мрежама, Facebook/WhatsApp група и заједница, мауританских инфлуенсера на друштвеним мрежама, као и преко мауританских породица у самој Мауританији. Истраживач намерава да путује како би спровео интервјуе уживо

са учесницима до којих се може доћи. Уколико, међутим, буде проблема са добијањем визе, истраживач ће спровести онлајн интервју путем платформе Zoom, Google Meet или неке друге платформе која учесницима одговара, а интервју ће бити снимљен. Пре тога ће им бити затражена сагласност са снимањем. Истраживач ће користити водич за интервју који укључује уводно питање, односно питање чија је сврха да се „пробије лед", како би се учесници опустили.

Анализа података

Квантитативна анализа

Квантитативна анализа обухватиће дескриптивну статистичку анализу. Циљ је да се сумирају и прикажу демографски подаци учесника на основу њихове старости, земље боравка, генерације којој припадају, дужине боравка у земљи пријема, итд. С обзиром на експлоративну природу студије, демографске и позадинске варијабле које се налазе у упитнику (попут старосне групе, земље боравка, нивоа образовања и дужине боравка у земљи пријема), као и ставке затвореног типа и оне засноване на Ликертовој скали (попут учесталости употребе хасаније у оквиру породице код куће, значаја који јој се придаје, и слично), биће сумиране и приказане у унакрсним табелама, уз примену дескриптивне статистике. Идеја која стоји иза употребе унакрсних табела јесте да се прикажу и опишу обрасци у подацима онакви какви јесу, без њиховог статистичког тестирања. Обрасци података добијени у овом одељку послужиће као први аналитички слој на коме ће се даље заснивати дубља, квалитативна анализа података из упитника и интервјуа.

Квалитативна анализа

Квалитативна анализа ће се спроводити применом тематске анализе, засноване на оквиру који су развили Braun и Clarke (2006, 2021). Тематска анализа може помоћи приликом идентификовања и испитивања основних уверења, претпоставки и идеологија које ће одговори учесника разоткрити. Превасходно ће бити примењена на подацима добијеним из питања отвореног типа у упитнику и из полуструктурисаних интервјуа. Овај процес обухвата систематске кораке, укључујући вођење бележака, упознавање са подацима, њихово кодирање, као и организовање кодова у зависности од тема које се јављају. Резултати ће затим бити извучени, класификовани и детаљно појашњени. Неке од ових тема могу обухватати симболичку вредност хасаније, стратегије родитеља за преношење језика, комуникативне активности језичког лидерства, као и уверења и ставове чланова шире заједнице према очувању хасаније као наследног језика, као и друге теме које се могу појавити у току истраживања. Квалитативна анализа такође може пружити кључне и интерпретативне увиде који могу објаснити обрасце уочене у квантитативној фази. Извођењем закључака на основу сопствених речи и животних искустава учесника, квалитативна анализа ће истраживачу помоћи да развије дубље разумевање међугенерацијског преношења хасаније.

Свеукупно, анализа података у овом истраживању биће спроведена и заснована на Сполскијеој теорији *језичког управљања* (Spolsky, 2009, 2012) и теорији *језичког лидерства* коју је осмислила Филиповић (2012, 2015), с обзиром на то да ће нам оне помоћи да анализирамо и протумачимо податке добијене од учесника у односу на главне обрасце који се помињу у светлу ових теорија.

Оквирни план истраживања

Ова дисертација ће садржати шест поглавља, организованих на следећи начин:

1. Увод: Ово поглавље ће контекстуализовати предмет истраживања, дефинисати истраживачки проблем и поставити истраживачке циљеве. Такође ће образложити разлоге за избор теме, као и значај истраживања хасаније као наследног језика код Мауританцима у дијаспори.

2. Теоријски оквир: Ово поглавље ће представити свеобухватан преглед релевантне литературе о билингвизму, језичком контакту и идентитету, језичкој политици и планирању, породичној језичкој политици, одржању и замени језика, те очувању наследног језика, као и других сродних теоријских појмова из ове области. Ово поглавље ће обухватити различите, али истовремено и међусобно повезане одељке који се тичу хасаније, њеног развоја и социолингвистичке ситуације у Мауританији. Такође ће пружити контекстуални оквир кроз разматрање мауританске емиграције у дијаспору.

3. Дизајн истраживања: Ово поглавље ће се бавити методолошким разматрањима и образложењима која ће усмеравати емпиријски део овог истраживања. Биће објашњен одабир истраживачких метода коришћених за прикупљање података, инструменти који ће бити примењени, као и детаљније појашњење истраживачког контекста и учесника који ће бити укључени у истраживање. Ово поглавље ће бити подељено на следеће пододељке:

Упитник: Овај одељак ће појаснити метод упитника који ће бити коришћен у истраживању, укључујући контекст, учеснике, структуру упитника и начин његовог спровођења.

Интервју: Овај одељак ће описати структуру интервјуа, процедуре и протокол који треба следити при регрутовању учесника и спровођењу интервјуа. Поред тога, крађи део овог одељка биће посвећен етичким питањима која се могу јавити током истраживања.

4. Резултати: Ово поглавље ће представити и описати резултате добијене истраживањем, у светлу истраживачких питања и циљева. Такође ће приказати резултате добијене применом истраживачких инструмената, односно упитника и интервјуа. Биће подељено на два пододељка:

Резултати упитника: У овом одељку ће бити анализирани резултати добијени из упитника, у односу на истраживачка питања и циљеве истраживања. У ту сврху ће се користити визуелни прикази, попут табела, графикона и других илустрација.

Резултати интервјуа: У овом одељку ће бити представљени резултати прикупљени из интервјуа спроведених са учесницима. Биће описани и протумачени квалитативни подаци у светлу истраживачких питања и циљева, уз истицање главних тема и перспектива које се јављају у интервјуима. Овај одељак ће такође обухватити релевантне одломке преузете из одговора учесника, како би се поткрепила анализа. У том смислу, биће примењена тематска анализа ради систематског идентификовања и анализирања тема и образаца у нашој бази података.

5. Дискусија: У овом поглављу ће поново бити разматрани резултати добијени из упитника и интервјуа, овога пута у односу на релевантну литературу, што ће нам помоћи да повежемо добијене налазе, изведемо закључке, уочимо кључне теме и обрасце који проистичу из података, као и да их протумачимо у оквиру социолингвистичког контекста породичне језичке политике и одржања наследног језика.

6. Закључак и импликације: У овом поглављу ће се сумирати главни налази, разматрати ограничења истраживања, анализирати импликације и дати препоруке за будућа истраживања у области језичке политике и планирања, не само када је у питању хасанија, већ и други језици који могу указивати на сличне друштвено-образовне обрасце у оквиру језичке политике и планирања и породичне језичке политике.

Прелиминарни списак стручне литературе

1. Abd El Aziz, Z. (2018). *A Contrastive Study Between English and Hassaniya: The System of Adjectives* [Unpublished master's thesis]. University of Cheikh Anta Diop of Dakar**.**
2. Akın, G. (2026). Exploring Family Language Policy: Parental Perspectives in Homshetsma-Speaking Families. *Dilbilim Araştırmaları Dergisi*, *36*(3), 69–95. https://doi.org/10.18492/dad.1582700
3. Alshartan, H. J. (2024). Language Maintenance and Shift Among Teenager Migrants: A Case Study of Arabic and Persian Communities in Australia. *International Journal of Social Science and Human Research, 07(11).* https://doi.org/10.47191/ijsshr/v7-i11-79
4. Anderson , J.A.E., Mak, L., Keyvani Chahi, A. and Bialystok, E. (2018) 'The Language and Social Background Questionnaire: assessing degree of bilingualism in a diverse population', Behaviour Research Methods, 50(1), pp. 250–263. Available at: https://doi.org/10.3758/s13428-017-0867-9
5. Appel, R., & Muysken, P. C. (2006). *Language Contact and Bilingualism*. Amsterdam University Press.
6. Attaallah, I. M. (2020). Arabic-speaking immigrant parents' views on heritage language maintenance and identity construction for children in Sweden. Master's thesis. Linköping University, Sweden.
7. Baker, C. (2000). A Parents' and Teachers' Guide to Bilingualism (2nd ed.). Clevedon: Multilingual Matters.
8. Baker, C. (2011). Fundations of bilingual education and bilingualismie. Multilingual manufacturers.
9. Barron-Hauwaert, S. (2004). Language Strategies for Bilingual Families: The One-Parent One-Language Approach. Clevedon, UK: Multilingual Matters.
10. Benmamoun, E., Montrul, S. & Polinsky, M. (2013). Heritage languages and their speakers: Opportunities and challenges for linguistics. Theoretical Linguistics, 39(3-4), 129-181. https://doi.org/10.1515/tl-2013-0009
11. Bilgory-Fazakas, O., & Armon-Lotem, S. (2025). Resilient heritage language maintenance: The interplay of family, culture, and pragmatic choices. Frontiers in Psychology, 16, 1550704. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1550704
12. Bloomfield, L. (1933). Language. New York: Henry Holt and Company.
13. Borland, H. (2005). Heritage Languages and Community Identity Building: The Case of a Language of Lesser Status. International Journal of Bilingual Education and Bilingualism, 8(2–3), 109–123. https://doi.org/10.1080/13670050508668600
14. Braun, V. and Clarke, V. (2006) 'Using thematic analysis in psychology', Qualitative Research in Psychology, 3(2), pp. 77–101. Available at: https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa.
15. Braun, V. and Clarke, V. (2021) Thematic Analysis: A Practical Guide. London: SAGE. Available at: https://uk.sagepub.com/en-gb/eur/thematic-analysis/book248481.
16. Brevik, L. M., & Buchholtz, N. F. (2022). The Use of Mixed Methods to Study Language Learning Beyond the Classroom. In The Routledge Handbook of Language Learning and Teaching Beyond the Classroom. https://doi.org/10.4324/9781003048169-28

17. Canada, G. A. (2025, September 29). Government of Canada. GAC. Retrieved March 08, 2026, from https://www.international.gc.ca/country-pays/mauritania-mauritanie/relations.aspx?lang=eng
18. Cooper, R. L. (1989). Language planning and social change. Cambridge university press.
19. Coulmas, F. (2013). Language spread, shift and maintenance: how groups choose their language. In F. Coulmas, Sociolinguistics: The Study of Speakers' Choices (pp. 163–188). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
20. Coulmas, F. (2013). Sociolinguistics: The Study of Speakers' Choices (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
21. Curdt-Christiansen, X. (2025). Family Language Policy and Migrant Education. Oxford Research Encyclopedia of Education. Retrieved 25 Feb. 2026, from https://oxfordre.com/education/view/10.1093/acrefore
22. Curdt-Christiansen, X. & Huang, J. (2020). Factors influencing family language policy. In A. Schalley & S. Eisenchlas (Ed.), Handbook of Home Language Maintenance and Development: Social and Affective Factors (pp. 174-193). Berlin, Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9781501510175-009
23. Curdt-Christiansen, X. L., & Hancock, A. (Eds.). (2014). Learning Chinese in Diasporic Communities: Many pathways to being Chinese (Vol. 12). John Benjamins Publishing Company. https://doi.org/10.1075/aals.12
24. Curdt-Christiansen, X. L., & Sun, B. (2022). Establishing and Maintaining a Multilingual Family Language Policy. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 257–277). Cambridge: Cambridge University Press.
25. Curdt-Christiansen, X. L., & Sun, B. (2022). Establishing and Maintaining a Multilingual Family Language Policy. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 257–277). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
26. Curdt-Christiansen, X. L., & Wang, W. (2018). Parents as agents of multilingual education: family language planning in China. Language, Culture, and Curriculum, 31(3), 235–254. https://doi.org/10.1080/07908318.2018.1504394
27. De Groot, A., M.B. (2017). Bi-and Multilingualism. In Y.Y. Kim and K McKay-Semmler (Eds.), The International Encyclopedia of Intercultural Communication (1st ed., Vol. 2). John Wiley & Sons, pp. 1–10 https://doi.org/10.1002/9781118783665
28. De Houwer, A. (2007). Parental language input patterns and children's bilingual use. Applied Psycholinguistics, 28(3), 411–424. doi:10.1017/S014271640707022
29. Dołowy-Rybińska, N., & Hornsby, M. (2021). Attitudes and Ideologies in Language Revitalisation. In J. Olko & J. Sallabank (Eds.), Revitalizing Endangered Languages: A Practical Guide (pp. 104–126). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
30. Domínguez, L., Hicks, G., & Slabakova, R. (2019). Terminology choice in generative acquisition research: the case of "incomplete acquisition" in heritage language grammars. *Studies in Second Language Acquisition*, *41*(2), 241–255. https://doi.org/10.1017/S0272263119000160
31. Dörnyei, Z. (2007). Research Methods in Applied Linguistics: Quantitative Qualitative and Mixed Methodologies. Oxford University Press.
32. Filipović, J. & Vučo,J. (2012). Language policy and planning in Serbia:language management and language leadership. *Anali Filološkog fakulteta*, 24 (II): 9-32.
33. Filipović, J. (2015). Language Education and Language Leadership: A Case Study. In J. Filipović, Transdisciplinary Approach to Language Study (pp. 98–114). Palgrave Macmillan UK. https://doi.org/10.1057/9781137538468_6
34. Filipović, J. (2016). Lingvistika i teorija kompleksnosti: Jezičko liderstvo kao intergralni deo jezičke politike i planiranja u 21. veku [Linguistics and complexity theory: Language leadership as an integral part of language policy and planning in the 21st century]. In S. Gudurić & M. Stefanović

(Eds.), *Jezici i kulture u vremenu i prostoru V* [Languages and cultures in time and space V] (pp. 623–636). Filozofski fakultet Univerziteta u Novom Sadu.
35. Filipović, J. (2019). Transdisciplinary qualitative paradigm in applied linguistics: Autoethnography, participatory action research and minority language teaching and learning. International Journal of Qualitative Studies in Education, 32(5), 493–509. https://doi.org/10.1080/09518398.2019.1597209
36. Filipović, J. (2024). Language Management and Language Leadership in Serbian Language Policy and Planning, in: A. Grond, A. Helling; O. Herengröter & D. Unger-Ulmman (eds. *Voicing Plurality in an Open World*. Wiesbaden: Reocjert Verlag, pp. 61-76.
37. Filipović, J., & Jovanović, A. (2025). Family language policy of Serbian as a heritage language in the USA diaspora context: Reversing language shift. Current Issues in Language Planning, 1–25. https://doi.org/10.1080/14664208.2025.2524788
38. Filipović, J., & Vučo, J. (2017). Minority languages in education and social interaction. In: J. Filipović & J.Vučo (eds.), Minority Languages in Education and Language Learning: Challenges and New Perspectives (pp-.(13-16). Belgrade: University of Belgrade
39. Fishman, j. (1964). Language maintenance and language shift as a field of inquiry. A definition of the field and suggestions for its further development. Linguistics, 2(9), 32-70. https://doi.org/10.1515/ling.1964.2.9.32
40. Fishman, J. (1972). Domains and the relationship between micro and macro sociolinguistics. In Gumperz, J. J. and Hymes, D. (eds.) Directions in sociolinguistics: The ethnography of communication. New York: Holt, Rinehart and Winston
41. Fishman, J. A. (1991). Reversing language shift: theoretical and empirical foundations of assistance to threatened languages. Multilingual Matters.
42. Fogle, L. W., & King, K. A. (2013). Child Agency and Language Policy in Transnational Families. Issues in Applied Linguistics, 19(0). https://doi.org/10.5070/l4190005288
43. Grosjean, F. (1992). Another view of bilingualism. In R. J. Harris (Ed.), *Cognitive processing in bilinguals* (pp. 51–62). North-Holland.
44. Grosjean, F. (2010). Bilingual: Life and reality. Cambridge, MA: Harvard University Press.
45. Grosjean, F. (2012). Bilingualism: A Short Introduction. In F. Grosjean, & P. Li (Eds.), The Psycholinguistics of Bilingualism (pp. 5-25). John Wiley & Sons.
46. Grosjean, F., & Li, P. (Eds.). (2013). The Psycholinguistics of Bilingualism. Wiley-Blackwell.
47. Hamers, J. F., & Blanc, M. H. A. (2000). Bilinguality and Bilingualism (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
48. Herdina, P., & Jessner, U. (2002). A dynamic model of multilingualism: perspectives of change in psycholinguistics. Multilingual Matters.
49. Himim, H. (2024). Code switching between Hassania dialect and Spanish language as a communicative strategy among Sahraoui bilingual people. *Al Maarifa Journal*, (18), 293–303.
50. Hollebeke, I., Van Oss, V., Struys, E., Van Avermaet, P., & Agirdag, O. (2022). An empirical investigation of Spolsky's framework applied to family language policy. International Journal of Bilingual Education and Bilingualism, 25(9), 3228–3241. https://doi.org/10.1080/13670050.2022.2039894
51. Hornberger, N. H. (1997). Indigenous Literacies in the Americas: Language Planning from the Bottom Up. Berlin: Mouton de Gruyter.
52. Jovanović, A., & Simović, I. V. (2013). Linguistic Attitudes and Linguistic Practices in the Global Age: The Case of the First Generation of Serbian Highly Educated Migrants. In Diasporic choices, edited by Renata Seredynska-Abou Eid. Oxford: Inter-Disciplinary Press, pp; 129-138.

53. Jovanović,A., Kojadinović, A. & Portmann,A. (2024). Tracing stories of a family language: personal accounts of diasporic experience. In W. Arrocha & E. Xeni (eds.), Migrations and Diaspora (pp. 223-235). Bingley, UK: Emerald Publishing.
54. Kanto, L. (2022). The Development of Childhood Multilingualism in Languages of Different Modalities. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 38–57). Cambridge: Cambridge University Press.
55. Kharchenko, N. (2016). Decolonizing Research on Heritage Language Maintenance and Loss:. Advances in Social Sciences Research Journal, 3(13). https://doi.org/10.14738/assrj.313.2542
56. King, K. A., & Fogle, L. W. (2013). Family language policy and bilingual parenting. Language Teaching, 46(2), 172-194. https://doi.org/10.1017/S0261444812000493
57. King, K. A., Fogle, L., & Logan-Terry, A. (2008). Family language policy. In Linguistics and Language Compass (Vol. 2, Issue 5, pp. 907–922). Blackwell Publishing Inc. https://doi.org/10.1111/j.1749-818X.2008.00076.x
58. King, K.A., Fogle, L.W. (2016). Family Language Policy. In: McCarty, T., May, S. (eds) Language Policy and Political Issues in Education. Encyclopedia of Language and Education. Springer, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-319-02320-5_25-1
59. Kroskrity, P. V. (2010). Language ideologies: Evolving perspectives. In J. Jaspers, J.-O. Östman, & J. Verschueren (Eds.), *Society and language use* (pp. 192–211). John Benjamins. *(Handbook of Pragmatics Highlights, Vol. 7).*
60. Krug, M., & Sell, K. (2013). Designing and conducting interviews and questionnaires. In M. Krug & J. Schlüter (Eds.), Research Methods in Language Variation and Change (pp. 69–98). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
61. Kumpulainen, H. (2020). Family Language Policy: A Qualitative Case Study on the Implicit and Explicit Practices in a Finnish Multilingual Family. Jurnal Ilmu Pendidikan, 7(2).
62. Lanza, E. & Lomeu Gomes, R. (2020). 8 Family language policy: Foundations, theoretical perspectives and critical approaches. In A. Schalley & S. Eisenchlas (Ed.), Handbook of Home Language Maintenance and Development: Social and Affective Factors (pp. 153-173). Berlin, Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9781501510175-008
63. Lee, J. S., & Chen-Wu, H. (2021). Community-Organized Heritage Language Programs. In S. Montrul & M. Polinsky (Eds.), The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics (pp. 777–802). Cambridge: Cambridge University Press.
64. Lee, M., Shetgiri, R., Barina, A., Tillitski, J., & Flores, G. (2015). Raising Bilingual Children: A Qualitative Study of Parental Attitudes, Beliefs, and Intended Behaviors. Hispanic Journal of Behavioral Sciences, 37(4). https://doi.org/10.1177/0739986315602669
65. Li, M., Croucher, S. M., & Shen, L. (2026). Language endangerment and the linguistic vitality of Miao in China: cultural shifts and revitalisation strategies. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 47(2), 1024–1039. https://doi.org/10.1080/01434632.2024.2411006
66. Li, M., Croucher, S. M., & Shen, L. (2026). Language endangerment and the linguistic vitality of Miao in China: cultural shifts and revitalisation strategies. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 47(2), 1024–1039. https://doi.org/10.1080/01434632.2024.2411006
67. Lomeu Gomes, R. (2019). Family Language Policy ten years on: A critical approach to family multilingualism. *Multilingual Margins: A journal of multilingualism from the periphery*, 5(2), 50-54
68. M. Amin, M. Y. (2023). Family Language Policy: A Comprehensive Analysis of Strategies, Challenges, and Impacts on Childrens Education. International Journal of Scientific and Research Publications, 13(7). https://doi.org/10.29322/ijsrp.13.07.2023.p13924

69. Macalister, J., & Mirvahedi, S. H. (2016). Family Language Policies in a Multilingual World: Opportunities, Challenges, and Consequences. Routledge. https://doi.org/10.4324/9781315619552
70. McConvell, P. (1991). Understanding language shift: a step towards language maintenance. In S. Romaine (Ed.), Language in Australia (pp. 143–156). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
71. Montrul, S. (2012). Bilingualism and the Heritage Language Speaker. In T. K. Bhatia & W. C. Ritchie (Eds.), The Handbook of Bilingualism and Multilingualism (1st ed., pp. 168–189). Wiley. https://doi.org/10.1002/9781118332382.ch7
72. Montrul, S. (2015). The Acquisition of Heritage Languages. Cambridge: Cambridge University Press.
73. Montrul, S. (2018). Heritage language development: Connecting the dots. International Journal of Bilingualism, 22(5), 530–546.
74. Montrul, S., & Polinsky, M. (2021). Introduction: Heritage Languages, Heritage Speakers, Heritage Linguistics. In S. Montrul & M. Polinsky (Eds.), The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics (pp. 1–10). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
75. Montrul, S., & Polinsky, M. (2021). Introduction: Heritage Languages, Heritage Speakers, Heritage Linguistics. In The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics. https://doi.org/10.1017/9781108766340.001
76. Montrul, S. (2022). On Heritage Speakers as Native Speakers. In *Native Speakers, Interrupted: Differential Object Marking and Language Change in Heritage Languages* (pp. 9–38). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
77. Moulay Idriss, O. (2026). Multilingualism between constitutional recognition and institutional challenges: A reading of language policy and state-building in Mauritania. Retrieved March 14, 2026 from: https://www.elilam.net/index.php/ar/node/11892
78. Moulaye, E. H. (2019). Language policy and identity in multilingual and multicultural setting: Mauritania as a case study. Published Doctoral Thesis. Faculté des Lettres et des Sciences Humaines - Saïs-, Fès.
79. Muysken, P. (2011). Code-switching. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 301–314). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
80. Naciri-Azzouz, A. (2019). A brief overview of national languages in Mauritania. Africana Studia, 40, Article 7. https://doi.org/10.21747/0874-2375/afr40a7
81. Oakes, L. (2023). The historical development of language policy and planning. In M. Gazzola, F. Grin, L. Cardinal, & K. Heugh (Eds.), *The Routledge Handbook of Language Policy and Planning* (pp. 35-48). Routledge.
82. Ostler, N. (2011). Language maintenance, shift, and endangerment. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 315–334). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
83. Ould Ahmed, S., M. (2012). Aspects of Bilingualism in a Mauritanian Context: Nouakchott University as a Case Study. Aboubekr Belkaid University - Tlemcen.
84. Ould Brahim, E. (2024). Narratives of an exodus: Local discourses on the largest wave of Mauritanian immigration to the United States. L'Année du Maghreb, 32. Retrieved February 17, 2026, from https://journals.openedition.org/anneemaghreb/13728
85. Park, S. M., & Sarkar, M. (2007). Parents' Attitudes Toward Heritage Language Maintenance for Their Children and Their Efforts to Help Their Children Maintain the Heritage Language: A Case Study of Korean-Canadian Immigrants. Language, Culture and Curriculum, 20(3), 223–235. https://doi.org/10.2167/lcc337.0

86. Paul, C. & Rafuls, M. (2009). United States Peace Corps Islamic Republic of Mauritania Training Program- Language component: Hassaniya Trainee Book.
87. Pauwels, A. (2016). Language Maintenance and Shift. Cambridge: Cambridge University Press.
88. Pazzanita, A. G. (2008). Historical dictionary of Mauritania (3rd ed). Scarecrow Press. Poets in Mauritania, 2nd edition). Ribat: Dar El Aman.
89. Polinsky, M. (2015). Heritage languages and their speakers: State of the field, challenges, perspectives for future work, and methodologies. Zeitschrift Für Fremdsprachenforschung, 26(1).
90. Polinsky, M. (2015). Heritage languages and their speakers: State of the field, challenges, perspectives for future work, and methodologies. Zeitschrift Für Fremdsprachenforschung, 26(1), 7–27.
91. Polinsky, M., & Scontras, G. (2020). Understanding heritage languages. Bilingualism, 23(1). https://doi.org/10.1017/S1366728919000245
92. Potowski, K. (2013). Language Maintenance and Shift. In R. Bayley, R. Cameron & C. Lucas (Eds.), The Oxford Handbook of Sociolinguistics (pp.321-339). Oxford University Press.
93. Ricento, T. (2006). Language policy and national identity. In T. Ricento (Ed.), An introduction to language policy: Theory and method (pp. 238–254). Blackwell Publishing.
94. Rolland, L., Dewaele, J.-M. and Costa, B. (2019) 'Planning and conducting ethical interviews: power, language and emotions', in McKinley, J. and Rose, H. (eds.) The Routledge Handbook of Research Methods in Applied Linguistics. London: Routledge, pp. 279–289.
95. Rothman, J., & Treffers-Daller, J. (2014). A Prolegomenon to the Construct of the Native Speaker: Heritage Speaker Bilinguals are Natives Too! *Applied Linguistics*, *35*(1), 93–98. https://doi.org/10.1093/applin/amt049
96. Sallabank, J. (2013). Language endangerment, language revitalisation and language policy. In J. Sallabank, Attitudes to endangered languages: Identities and policies (pp. 1–28). Cambridge University Press.
97. Schwartz, M. (2010) Family language policy: Core issues of an emerging field. Applied Linguistics Review 1: 171–192.
98. Scontras, G., Fuchs, Z., & Polinsky, M. (2015). Heritage language and linguistic theory. In Frontiers in Psychology (Vol. 6, Issue OCT). https://doi.org/10.3389/fpsyg.2015.01545
99. Smith-Christmas, C. (2017). Family language policy: new directions In J. Macalister and H. Mirvahedi (eds). Family Language Policies in a Multilingual World: Opportunities, Challenges, and Consequences. New York: Routledge. 23–39.
100. Spolsky, B. (2004). Language policy. Cambridge University Press.
101. Spolsky, B. (2009). Language management. Cambridge University Press.
102. Spolsky, B. (2012). Family language policy—The critical domain. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 33(1), 3–11.
103. Spolsky, B. (2021). Rethinking language policy. Edinburgh University Press.
104. Sridhar, K. K. (1995). Societal multilingualism. In S. L. McKay & N. H. Hornberger (Eds.), Sociolinguistics and Language Teaching (pp. 47–70). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
105. Stemper, K. D., & King, K. A. (2017). Language Planning and Policy. In M. Aronoff & J. Rees-Miller (Eds.), The Handbook of Linguistics (2nd ed., pp. 655–673). Wiley-Blackwell.
106. Stevenson, P., & Carl, J. (2010). Language ideologies: Negotiating linguistic identities. In P. Stevenson & J. Carl, Language and social change in Central Europe: Discourses on policy, identity and the German language (pp. 161–201). Edinburgh University Press

107. Taine-Cheikh ,C. (2007). The urbanization of Mauritania. Historical context and contemporary developments". In C. iller E. Al Wer D. Caubet & J. Watson (Eds.), Arabic the city. Issues in dialect contact and language variation (pp. 35-54). London-New York: Routledge.
108. Taine-Cheikh, C. (2007)."Hassaniya Arabic". K. Versteegh (ed-in-chief), Encyclopedia of Arabic Language and Linguistics (EALL) (pp. 240-250). Leiden: Brill, Vol. II (Eg-Lan)
109. Taine-Cheikh, C. (2018). Historical and typological approaches to Mauritanian and West Saharan Arabic. In Clive Holes (Ed.), Arabic Historical Dialectology, pp. 293-315. Oxford: Oxford University Press.
110. Taine-Cheikh, C. (2020). Ḥassāniyya Arabic. In Christopher Lucas & Stefano Manfredi (eds.), Arabic and contact-induced change, pp. 245–263. Berlin: Language Science Press. https://doi.org/10.5281/zenodo.3744523
111. Taine-Cheikh, C. (2023). Mauritania: French in Mauritania. In U. Reutner (Ed.), Romance languages in Africa (pp. 289–317). De Gruyter. https://doi.org/10.1515/9783110628869-014
112. Tollefson, J. W. (2011). Language planning and language policy. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 357–376). Cambridge: Cambridge University Press.
113. Tomić, A., Rodina, Y., Bayram, F., & de Cat, C. (2023). Documenting heritage language experience using questionnaires. Frontiers in Psychology, 14. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1131374
114. Wang, H., & Hatoss, A. (2024). Language policy and planning for heritage language maintenance: a scoping review. Current Issues in Language Planning, 25(5), 612–632. https://doi.org/10.1080/14664208.2024.2341203

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ – ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

Докторске академске студије

Пријава теме докторске дисертације – **БИОБИБЛИОГРАФИЈА КАНДИДАТА**

Подаци о кандидату

Име и презиме кандидата:
Оулд Ехине Х'Меиде

Број досијеа:
2023/30063

Радни наслов теме докторске дисертације

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe
Хасанија као наследни језик међу мауританским имигрантима: интринзична студија случаја са мауританским породицама и имигрантским заједницама у Европи

Биографија кандидата

Ould Ehine H'Meide тренутно је студент докторских студија, модул *Језик*, на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Основне студије из области англистике и мастер студије енглеског језика и културе завршио је на Универзитету Нуакшот Ал-Асрија у Мауританији. У периоду од 21.10.2022. до 11.04.2023. радио је хонорарно као предавач енглеског језика на Факултету уметности и хуманистичких наука Универзитета Нуакшот Ал-Асрија, где је такође помагао при састављању тестова и спровођењу испита, након чега је добио стипендију „Свет у Србији“ за наставак докторских студија на Филолошком факултету Универзитета у Београду.

Као докторант, Ould Ehine радио је као лингвистички информант и стручни консултант на Филолошком факултету, где је као изворни говорник језика хасанија помагао студентима одговарајући на њихова питања о језику, као и појашњавајући различите области попут фонетике, граматике и синтаксе, у зависности од потреба извођења наставе на предмету *Теренска лингвистика 2* на Катедри за општу лингвистику, у периоду од 01.03.2024. до 30.09.2024. на Филолошком факултету. Поред академских активности, његова примарна интересовања су развој курикулума, анализа уџбеника, социолингвистика и психолингвистика. Његова новија истраживачка интересовања усмерена су на језичку политику и планирање, као и на очување наследног језика, нарочито када је у питању његов матерњи језик, хасанија.

Ould Ehine је објавио два рада у различитим научним часописима (*Philologia* и *Примењена лингвистика*) на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Када је у питању тема његовог докторског истраживања, представио је свој рад онлајн на конференцији *Heritage*

Language Week 2026 одржаној на Универзитету примењених наука у Франкфурту. Тема овог рада, који је још увек у фази израде, гласи „Изазови подучавања хасаније као наследног језика у дијаспори: Мауританске породице у Француској и Шпанији као студија случаја“. Такође је похађао курс „Језичка виталност“ у склопу *Летње школе језика и лингвистике* коју је организовао Центар за лингвистику Универзитета у Лајдену (LUCL), у периоду од 6. до 17. јула 2026. године.

Списак објављених научних и стручних радова кандидата

H'Meide, O. E. (2026). Students' Attitudes Towards ChatGPT's Feedback on Their Writing Skills in EFL at the Faculty of Arts and Human Science, University of Nouakchott Al Aasriya in Mauritania. *Примењена лингвистика*, *27*, 155–174. https://doi.org/10.18485/primling.2026.27.9

H'Meide, O. E. (2025). Critical Content Analysis of the Topics and Themes in an EFL Textbook in High School in Mauritania: Focus on the 7th-Year High School Study English Textbook. In A. Kumar Betal & K. Badakhshan (Eds.), *Critical Pedagogy in ELT: Empowering Learners* (pp. 145-161). New Delhi: Authorspress.

H'Meide, O. E. (2024). Factors Influencing Method Choices of EFL Teachers in Mauritania: A Reflective Perspective. *Philologia*, *22*(22), 111–131. https://doi.org/10.18485/philologia.2024.22.22.6

Form 2.

UNIVERSITY OF BELGRADE – FACULTY OF PHILOLOGY

Doctoral academic studies

APPLICATION
Doctoral dissertation topic

CANDIDATE INFORMATION

Name (name of one parent) and surname of the candidate:
Ould Ehine (Ahmed) H'Meide
Date and place of birth (municipality, city, country):
31.12.1994, Oudeiy Jrid, Mauritania
Candidate's home address:
Кликните да бисте почели унос текста.
Candidate's work address:
Click to start entering text.

Candidate's home phone number:
Click to start entering text.

Applicant's mobile phone:
Click to start entering text.

E-mail address of the candidate:

Job candidate's phone number:
Click to start entering text.

BASIC STUDIES

Name and location of the faculty where the candidate completed his/her undergraduate studies:
Faculty of Arts and Humanities, University of Nouakchott Al Aasriya, Mauritania
The candidate's academic title after completing basic studies:
Arts and Humanities, English Studies
Graduation year:
2016

MASTER (or MASTER'S) STUDIES

Name and location of the faculty where the candidate completed his/her master's or doctoral studies:
Faculty of Arts and Humanities, University of Nouakchott Al Aasriya, Mauritania
Topic of the master's thesis:
Factors Impeding Mauritanian EFL Students' Productive Skills: English Department's Students at The University of Nouakchott Al Aasriya as A Case Study

Academic title obtained after completing master's or doctoral studies:
Arts and Humanities, English Studies
Year of defense of the master's thesis:
2021

DOCTORAL DISSERTATION

Full title of the proposed doctoral dissertation topic:

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe

Scientific fields to which the topic of the doctoral dissertation mainly belongs:
(one of the scientific fields for which the Faculty is the main institution must be stated - philological sciences; library science; cultural sciences and communication studies)

Philological sciences

Narrow scientific fields to which the topic of the doctoral dissertation belongs:
(the list of narrower scientific fields is found in Art. 12 of the Faculty Statute)

Sociolinguistics, Applied Linguistics, Heritage language studies , Bilingualism, Family language policy, Language policy and planning

Research areas to which the topic of the doctoral dissertation belongs:
(e.g. Serbian/English/Russian language, Serbian/English/Russian literature, phonology, syntax, discourse analysis, natural language processing, versification, narratology, comparative literature, etc.)

Family language policy, Heritage language maintenance, Language ideologies

Language in which the dissertation will be written and defended:
(if the thesis is not written in Serbian, the candidate submits the application form, explanation and biobibliography both in Serbian and in translation into the language of the thesis)

English

DOCTORAL DISSERTATION MENTOR PROPOSAL

Mentor's name and surname:
Ana Jovanović
Title:
Full Professor
Faculty or institution:
Faculty of Philology, University of Belgrade
Narrower area of scientific research work:
Applied Linguistics, Spanish Language, Heritage Language Studies, Psycholinguistics

Mentor's papers from the narrow scientific field to which the topic of the proposed dissertation belongs that qualify him for mentorship (at least 5 papers):

1.	Filipović, Jelena, Jovanović, Ana. (2025). Family language policy of Serbian as a heritage language in the USA diaspora context: reversing language shift. *Current Issues in Language Planning, 26*, https://doi.org/10.1080/14664208.2025.2524788
2.	Јовановић, Ана. (2025). Шта је циљ наставе српског језика у дијаспори? Педагошки ставови наставника и питање идентитета. У Б. Дојчиновић и Ј. Филиповић (ур.), *Језик и идентитет у српској дијаспори* (стр. 143–164). Београд: Друштво за стране језике и књижевности Србије. https://doi.org/10.18485/dsjks_jidsrdij.2025.ch7
3.	Филиповић, Јелена, Јовановић, Ана. (2025). Породична језичка политика у различитим генерацијама у српској дијаспори. У Б. Дојчиновић и Ј. Филиповић (ур.), *Језик и идентитет у српској дијаспори* (стр. 81–99). Београд: Друштво за стране језике и књижевности Србије. https://doi.org/10.18485/dsjks_jidsrdij.2025.ch4
4.	Jovanović, Ana, Kojadinović, Ana, Portmann, Alexandra. (2024). Tracing stories of a family language: Personal accounts of diasporic experience. In William Arrocha & Elena Xeni (Eds.), *Migrations and*

	diasporas: Struggling between inclusion and exclusion (pp. 223–236). Bingley, UK: Emerald Publishing. ISBN 978-1-83797-147-3, 978-1-83797-146-6, 978-1-83797-148-0
5.	Jovanović, Ana, Vučina Simović, Ivana, Vlajković Bojić, Violeta. (2025). Nastava na srpskom jeziku za decu u dijaspori: stavovi nastavnika prema jezičkom diverzitetu u učionici naslednog jezika. *Primenjena lingvistika, 26*, 191–210.
6.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2020). Ко-конструкција наратива код деце раног узраста: пример српског као примарног и као наследног језика. *Српски као страни језик у теорији и пракси IV* (стр. 267–282). Београд: Филолошки факултет, Центар за српски као страни језик. ISBN 978-86-6153-642-7 УДК 159.922.75 811.163.41'276.3-053.2 811.163.41’242-053.2:811.163.41’243-053.2
7.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2019). Причаћу вам причу о жаби: особености отварања дечје нарације на српском језику. У М. Ковачевић и Ј. Петковић (ур.), *Вуков српски рјечник и 200 година савременог сроског језика Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са XIII међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу*. Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет, 127–140. ISBN: 978-86-80796-41-3 УДК: 811.163.41::159.922.75
8.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2018). Употреба глаголских облика у нарацији једнојезичне и двојезичне деце на српском језику. У Ј. Петковић и В. Поломац (ур.), *Српски језик, статус, употреба. Зборник у част проф. Милошу Ковачевићу* (стр. 715–732). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-80796-27-7, УДК 811.163.41'242'367.625-051.2
9.	Jovanović, Ana. (2017). Living and learning in different languages: A narrative of a contemporary cosmopolitan. In J. Filipović & J. Vučo (Eds.), *Minority languages in education and language learning: Challenges and new perspectives* (pp. 543–557). Belgrade: Faculty of Philology, University of Belgrade. ISBN: 978-86-6153-420-1, UDC 811.163.41'272, DOI https://doi.org/10.18485/fid.2017.7.ch31
10.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2016). Истраженост српског језика у дијаспори у оквирима филологије и лингвистичких дисциплина, *Гласник Етнографског института САНУ, 64*(3), 569-584. ISSN 0350-0861 https://doi.org/10.2298/GEI151019007V
11.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2015). Неке особености наративног дискурса говорника српског као матерњег и завичајног језика. *Српски језик* 20, 669-688. ISSN 0354-9259, УДК 811.163.41’38, 811.163.41’282.4, 811.163.41’242(497.11:100)
12.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2015). Настава српског као завичајног језика: Ко су ученици завичајног језика? У М. Ковачевић и Ј. Петковић (ур.), *Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са IX међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (стр. 475–486). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-85991-79-0, UDC: 371::811.163.41 811.163.41'33 811.163.41'27
13.	Јовановић, Ана. (2014). Језичко планирање и етнографија: значај ставова учесника за успешност језичке политике. У Ј. Филиповић и О. Дурбаба (ур.), *Језици у образовању и језичке образовне политике* (стр. 35-49). Београд: Филолошки факултет. ISBN: 978-86-6153-193-4
14.	Jovanović, Ana, Vučina Simović, Ivana. (2013). Linguistic attitudes and linguistic practices in the Global Age: The case of the first generation of Serbian highly educated migrants. *Diasporic choices*, edited by Renata Seredynska-Abou Eid. Oxford: Inter-Disciplinary Press, 129-138. ISBN: 978-1-84888-187-7
15.	Јовановић, Ана, Вучина Симовић, Ивана. (2012). Одлике и потребе наставе српског као завичајног језика. У М. Ковачевић (ур.), *Српски језик, књижевност, уметност: зборник радова са VI међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу* (стр. 383–395). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN: 978-86-85991-42-4 (ФФ) УДК: 371.3::811.163.41 81'26:325.2
16.	Вучина Симовић, Ивана, Јовановић, Ана. (2011). Улога прве генерације говорника српског језика у процесу одржавања/ замене језика у дијаспори. У М. Ковачевић (ур.), *Српски језик, књижевост, уметност. Зборник радова са V међународног скупа одржаног на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу (29-30. X 2010.). Књига I: Књижевни (стандардни) језик и језик књижевности* (стр. 335–349). Крагујевац: Филолошко-уметнички факултет. ISBN 978-86-85991-35-6, УДК 316.732:811.163.41
17.	Jovanović, Ana. 2009. Transformations of meaning for bicultural bilinguals. In B. Smith, T. J. Prewitt & W. Morgan (Eds.), *Semiotics 2006* (pp. 385–397). New York: Legas. ISBN 978-1-897493-11-3

The proposed mentor confirms by signature that he/she accepts mentorship on the proposed topic, and that the number of doctoral dissertations that are in the process of being prepared or approved for which he/she is currently a mentor is _____.

Mentorship acceptance date:

_____

Signature of the proposed mentor

_____

CANDIDATE NOTE

Click to start entering text.

Along with the Application, the candidate shall submit:

1. a completed form explaining the proposed doctoral dissertation topic,
2. completed candidate biobibliography form,
   IMPORTANT NOTE: All candidates defending their doctoral dissertation at the University of Belgrade before defense must have one paper published or accepted for publication in a journal from the relevant list of journals in accordance with the regulations of the University of Belgrade.
3. application for a doctoral dissertation with an explanation and biobibliography in electronic form as a Word document (CD),
4. **confirmation** that he has acquired 120 ECTS credits at DAS,
5. a certified copy of the diploma of completed basic studies,
6. a certified copy of the diploma of completed master's (or magister) studies,
7. **birth certificate** with registered citizenship,
8. proof of payment of the doctoral dissertation application fees.

The applicant confirms with their signature that they have not submitted the proposed topic to another higher education institution in the country or abroad.

Candidate's name and surname:
Ould Ehine H'Meide
File number:
2023/30063
Application submission date:
31.08.2026

Candidate's signature

_____

UNIVERSITY OF BELGRADE – FACULTY OF PHILOLOGY

Doctoral academic studies

Doctoral dissertation topic application – **EXPLANATION DOCTORAL DISSERTATION TOPICS**

Candidate information

Candidate's name and surname:
Ould Ehine H'Meide

File number:
2023/30063

Working title of the doctoral dissertation topic

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe

Scientific fields to which the topic of the doctoral dissertation predominantly belongs

Linguistics

Narrow scientific fields to which the topic of the doctoral dissertation belongs

Sociolinguistics, Applied Linguistics, Heritage language studies, Bilingualism, Language policy and planning

Research areas to which the topic of the doctoral dissertation belongs

Family language policy, Heritage language maintenance, Language ideologies

Subject of scientific research

The scientific focus of this research lies at the intersection of language policy, family language policy, and heritage language maintenance, which serve as the main conceptual framework of this study. These conceptual frameworks will be applied on Hassaniya, which is "an Arabic dialect and the mother tongue of the Arabic-speaking population of Western Sahara, particularly the Moors (Bīđān) of Mauritania and the former Spanish Sahara from the Sagya el-Ḥamra and the Rio del Oro" (Taine-Cheikh, 2007, p. 240). It is also widely spoken in parts of Algeria, Morocco, Mali, Niger, Senegal, and Libya (Abd El Aziz, 2018, p. 14). However, according to Taine-Cheikh (2020), the largest number of Hassaniya speakers (approximately 2.8 million out of 4 million total) are found in Mauritania, where they constitute approximately 75% of the population (Taine-Cheikh, 2020, p. 246). Although Hassaniya is widely spoken in Mauritania, it is not an official written language. However, it can be transcribed

perfectly with the Arabic alphabet, and it has 29 letters (Paul & Rafuls, 2009). In this vein, Ould Ahmed (2012) clarified that Hassaniya is the language of everyday communication. It is the variety acquired naturally from early childhood since it is the spoken dialect of parents, caretakers, and the community at large while Standard Arabic is not a mother tongue of any Mauritanian; it is rather acquired through formal education (p. 44).

The relationship between Arabic and Hassaniya in Mauritania is characterized by diglossia, whereby these two language varieties occupy distinct yet complementary social functions. Arabic functions as the high (H) variety, used in formal contexts and learned through formal instruction, while Hassaniya the mother tongue, serves as the low (L) variety and is acquired naturally and effortlessly within the home environment and in social circles (Ould Ahmed, 2012). It is used in typical contexts such as in the marketplace, on playgrounds, in casual conversations, folktales, poetry, and in music, and serves as a cultural vehicle. Also, despite being neither standardized nor codified, Hassaniya is employed for formal advertisements, TV shows, radio programs, and magazines (Ould Ahmed, 2012; Moulay, 2019). Regardless of its presence in advertisements, TV shows, and radio programs, Hassaniya still lacks institutional support. According to the researcher's best knowledge, there are not any digital content about Hassaniya as it has not yet been integrated into digital tools or educational platforms, despite being present on social media, including Facebook community groups, YouTube music channels, podcasts, and TikTok videos.

Hassaniya is also a minority language spoken by Mauritanian diaspora communities in Canada, the United States, and Europe. Within this broader multilingual context, it functions as a heritage language and as a living tapestry of Mauritanian communities in the diaspora. However, at the same time, it might be vulnerable due to the complex sociolinguistic situation not only in the diaspora but also in Mauritania. It was argued by Ould Ahmed (2012) that since no efforts to maintain Hassaniya have been made and it is excluded from the educational system, more efforts have been made to promote MSA and French (p. 49). In light of these considerations, maintaining Hassaniya then becomes indispensable especially for its speakers in the diaspora where preserving it entails preserving Mauritanian cultural identity and heritage, values, and customs that are cardinal for strengthening the shared identity of the Hassaniya community in the host countries and with their families in the home country. Therefore, this study addresses the maintenance of Hassaniya as a heritage language among Mauritanian immigrants focusing on Mauritanian families and immigrant communities in Europe as an intrinsic case study.

The first conceptual element of this study is the language policy, which according to Spolsky (2004) refers not only to laws, regulations, and rules that govern language use in a given state, institutions, and communities, but also the decisions and choices individuals make about which language to use in bilingual or multilingual contexts (p. 1). Some of these choices fall within the community domain as well as within the families, and stakeholders as active agents in language policy and planning (Spolsky, 2004; Schwartz, 2010). The notions of language policy introduced by scholars, such as language ideology, language practices, and language management (Spolsky, 2004, 2009, 2012) will be relevant to the analysis of the nature of language policy that influences Mauritanian immigrants' ideologies, decisions, and practices throughout the study. In addition to these three components, Filipović (2015) added *language leadership* as a fourth component of Spolsky's framework (2004, 2009). It is a pivotal aspect of language policy and planning in which individuals of a community play a salient role as language leaders and planners in language policy decision within their communities of practice based on trust and solidary. *Language leadership*, "presupposes that each individual has the possibility and the right to function as language leader at different levels of complexity in

communicative actions of adaptive, enabling and administrative language leadership" (Filipović, 2024, p. 4). Filipović (2015)'s component emphasizes community grassroots and initiatives that stem from bottom-up policies that are responsive to a society's shifting social, educational, cultural, and communicative needs. Together, these four notions *language practice*, *language beliefs*, and *language management* (Spolsky, 2004, 2009), and *language leadership* (Filipović, 2015) can help us shed light on not only the political and ideological pressures that Mauritanian immigrants may have brought with them into the diaspora, as well as on how these ideologies continue to shape their linguistic practices, but also their choices regarding the maintenance of Hassaniya and their ethnic identities.

The second conceptual element the study will also rely on is the family language policy which refers to "explicit and overt planning in relation to language use within the home among family members" (King *et al*., 2008, p. 907). According to King et al., (2008), the interdisciplinary field of family language policy studies provides an integrated overview of research on how languages are managed, learned, and negotiated within families (p. 907). It has developed over the past few decades, especially in migration contexts (M. Amin, 2023; Curdt-Christiansen, 2025), which primarily focus on migrants' heritage language maintenance and development in social environments where languages other than their native ones are dominant (Smith-Christmas, 2017; Schwartz, 2010). It is regarded as a form of micro-language policy and planning that can help us examine the complex and dynamic relationships of language and identity construction in bilingual and multilingual transnational families (Filipović & Jovanović, 2025). It is, therefore, crucial for this dissertation because of its role in shaping a child's linguistic environment, bilingual development, and overall heritage language maintenance within the family in multilingual settings. In this aspect, King and Fogle (2013) assert that family language policy addresses the child language learning and usage as functions of parental ideologies, decision-making, and strategies regarding languages and literacies, as well as the broader social and cultural context of family life (p. 46).

While the primary focus of family language policy is the family unit, its scope extends beyond the family to include the wider community of the target-language speakers (Wąsikiewicz-Firlej & Daly, 2023). Similarly, Smith-Christmas (2017) claims that family language policy is not simply a top-down process (in other words, caregiver-to-child), but rather a dialogic and ever-evolving co-construction, which is, in turn, shaped by the dynamic relationship between the family and the wider community (p. 22). Therefore, the work of King *et al*. (2008), King and Fogle (2013, 2016), Wąsikiewicz-Firlej and Daly (2023); and Smith-Christmas (2017) will be indispensable for this study for not only gathering insights on the covert and overt forms of language planning in family language policy, but also on the dynamic interplay between parents and wider community members, for gaining a deeper understanding of Mauritanian beliefs, practices, and decisions for maintaining Hassaniya. The study will also draw on related works that are crucial for achieving this endeavor such as the work of Filipović & Jovanović, (2025) on family language policy in Serbian diaspora in the United States.

The third conceptual element of this study is heritage language maintenance. According to Montrul and Polinsky (2021, p. 1), "heritage languages are minority languages learned in a bilingual or multilingual environment. They include languages in diaspora spoken by immigrants and their children". This element is crucial when talking about bilingual people's identities, linguistic and cultural connections with their communities or their country of origin, as well as attitudes towards maintaining their minority language in the diaspora. In this regard, it is necessary to consider the studies that have focused on heritage language in relation to families' beliefs and attitudes toward maintaining their heritage language in communities in diaspora such as Lee *et al*., (2015), Jovanović *et al*. (2024). In the Mauritanian context, migration to countries such as France and Spain, has created diasporic

communities in which heritage language maintenance has become a relevant area of study, as it plays a salient role in maintaining native languages like Hassaniya.

Hassaniya is a non-documented language in the home country, as well as among Mauritanians in the diaspora. It is not systematically learned in formal educational spheres, lacks institutional, and pedagogical support. Its intergenerational transmission relies exclusively on oral production in Mauritania and in the diaspora, which makes its maintenance a challenging process among Mauritanian in the diaspora specially. Therefore, the scientific goal of this paper is to explore how Hassaniya speakers employ various strategies to preserve Hassaniya and their cultural identity.

Basic hypotheses underlying the planned research

Language maintenance depends on its vitality among its speakers. In his work *Reversing Language Shift* (1991), Fishman describes the vitality of languages, focusing on their strength and survival, particularly those under pressure from dominant languages. According to him, the vitality of a language depends on its active daily use within a community rather than just its recognition by state authorities. He considers home, family, neighborhood, and community the mainstream of childhood life and intergenerational mother-tongue transmission (Fishman, 1991, p. 92). Similarly, Li *et al.* (2026, p. 1026) note that high degree of language vitality indicates that a language is actively spoken and used across various aspects and domains of daily activities, both inside and outside the home, by all generations; in contrast, low degree of language vitality indicates a language is mainly used at home and often faces decline, shift, loss, and endangerment. Moreover, intergenerational transmission, institutional support, speaker attitudes and beliefs, and family language policies are all regarded as key frameworks of language vitality (Akin, 2026, p. 296).

Hassaniya, a variety of Arabic and a minority language spoken by Mauritanian diaspora communities in Canada, the USA, and European countries, is not an exception to the factors that support or impede language vitality. It is subjected to maintenance or shift depending on its vitality among its speakers. Despite its minority status in these countries, the sociolinguistic contact, and potential vulnerability it may face, it is believed that it holds strong symbolic value as a marker of Mauritanian cultural and ethnic identity, particularly within family and community contexts. However, this symbolic value may vary from one host country to the next, shaped by factors such as community size, degree of integration, and local language policies. Mauritanians who actively use Hassaniya within their families and with community networks, and who also participate in institutionalized or community-based language practices, such as cultural events, and gatherings, may develop a strong positive sense of belonging to Mauritanian culture and identity and hence positive attitudes toward maintaining the language.

Hassaniya holds a unique cultural and social status in Mauritania. It is socially central, but officially invisible. Besides Pulaar, Wolof, and Sonika, Hassaniya is considered the primary language of communication as it is used by “70 to 80% of the country's total population,” according to Taine-cheikh (2023, p. 291). It is an integral part of Mauritania's unified linguistic and cultural identity, although it is not embedded in the school system. As Ould Ahmed (2012, p. 44) states, “Hassaniya is acquired naturally and effortlessly at home and in social circles from early childhood”. At ages 6-7, children are introduced to a bilingual Arabic-French educational system. Even though Hassaniya is not the language of instruction nor the language of the textbooks, teachers and students use it for socialization.

In terms of language policy and planning, Hassaniya, lamentedly, does not enjoy any official written status, except that it serves as a cultural symbol rather than as an officially codified language. Despite its cultural vitality, there is a dearth of pedagogical materials on Hassaniya. Himim (2024) and Taine-cheikh (2007, 2023) argued that Hassaniya has its own literature, but it exists primarily in poetry and traditional music. It still lacks codification and standardization in Mauritania, despite its unofficial use in parliament and its intergenerational transmission. It is formally underrepresented, regardless of the number of its speakers in Mauritania and in the diaspora. It remains an example of a non-standard, peripheral, formally unacknowledged yet widely used variety of Arabic in social life in Mauritania. This sociolinguistic status, perhaps, is what makes it different from other, more thoroughly researched heritage languages.

The extent to which Hassaniya maintains its vitality in the diaspora remains fraught with challenges shaped by complex sociolinguistic factors, including its perceived prestige among its speakers and their attitudes toward preserving it as their ethnic language despite the dominant languages of the host countries, and the extent to which it is supported or represented in formal institutions in the recipient country. Regardless of these factors, it is also assumed that Mauritanian emigrant families deploy various strategies, such as using it at home, participating in cultural gatherings, and maintaining regular contact with extended families in Mauritania, to preserve Hassaniya as a heritage language and cultural identity. However, if these families and other community members, regardless of their marital status, do not use Hassaniya in the host country, they might struggle to maintain it as both their language and a symbol of their cultural identity. Therefore, in light of these sociolinguistic relationship between language, identity, and heritage language maintenance, and the factors that influence language vitality, this study addresses the following questions:

1. What are the beliefs and attitudes of Mauritanian diaspora families and communities toward maintaining Hassaniya as their heritage language?
2. What are the dominant family language policies in the participating families and communities, and what strategies do they deploy to maintain Hassaniya?
3. What challenges do they face in preserving Hassaniya as a heritage language and a symbol of cultural identity in their host countries?
4. What kind of differences in family language policy could be observed in the maintenance of Hassaniya as a language that is never the mean of formal education in comparison to other languages of formal schooling?

To the best of the researcher's knowledge, no research has examined the maintenance of Hassaniya within diaspora communities specifically, which makes it largely an unexplored area of study. This research therefore constitutes a novel contribution to the field and is action-oriented and inspired by the researcher's own linguistic background and connection to the Hassaniya-speaking community.

Research objectives and expected results

In the diaspora context, families and communities “represent a complex, intergenerational setting where language policies and expectations surrounding language usage are constantly negotiated” (Akin, 2026, p. 295). Family language choices, practices, and management through mundane interactions within the home among family members are essential for understanding and exploring the processes and challenges of language maintenance and /or shift (Akin, 2026; Curdt-Christiansen, 2025; Spolsky, 2004, 2009). Therefore, to understand how the language is sustained or shifted among emigrants, it is crucial to explore not only parents’ perspectives on heritage language maintenance for

their children in diaspora but also how community members create and reinforce the environment for intergenerational language transmission while adapting to the linguistic environments of the recipient country. While Curdt-Christiansen, (2009, p. 353) argues that "families and communities as resources and funds of knowledge can contribute greatly to children's language and literacy development", Fogle and King (2013) add that children are not simply recipients of the language environment in which they grow up, but active agents in their own family's language environment (p. 2).

Given the cardinal role that families and community members play in enriching and maintaining heritage language, this study aspires to identify and describe Mauritanian families' language strategies, ideologies, practices and management in maintaining Hassaniya as HL for their children based on Spolsky's framework (2004, 2009, 2012). It also based on the community language practices and interaction for creating communicative activities through "language leadership" (Filipovic, 2015) that may emerge from everyday cultural and social practices in accordance with Mauritanian affective needs that might reinforce and foster their attitudes towards the use and maintenance of Hassaniya as a symbol of cultural identity across multilingual countries, namely USA, Canada, and European countries. Regardless of the nature of bi/multilingualism in these countries and the factors that drive the use of one linguistic code rather than the other, it is fundamental to find out the linguistic factors and non-linguistic factors that might contribute to the transmission of Hassaniya, cultural and identity construction among Mauritanians in the diaspora.

While the family language policy "is shaped by complex, often implicit, cognitive, emotional, and cultural factors" (Filipović & Jovanovic, 2025, p. 3), these factors may lead to language shift as long as they can lead to language maintenance depending on various motives and aspirations influenced by social mobility and equal opportunities (Curdt-Christiansen, 2009, p. 362). In this perspective, the Mauritanian motives, beliefs, attitudes, practices, and strategies, as well as the efforts invested in maintaining or shifting to the dominant languages of their host countries, remain the central objective of this study. Hence, the underlying objectives can be summed up as follows:

1. To explore and analyze Mauritanian family language policies that might lead to Hassaniya maintenance or its shift, with particular attention to how parents make deliberate or implicit decisions about the use of Hassaniya as a heritage language and a symbol of cultural identity for their children, across Europe.
2. Identify and describe language ideologies and strategies adopted by Mauritanian community members, as well as their individual and collective efforts towards maintaining Hassaniya as a symbol of their culture and ethnic identity within social networks in Europe.
3. Find out the main linguistic and non-linguistic factors that might contribute or hinder the maintenance and transmission of Hassaniya, cultural and identity construction among Mauritanians in the diaspora in the host countries.
4. To examine the socio-educational status of Hassaniya in Mauritania and in the diaspora including its diglossic relationship with Standard Arabic and French, its exclusion from formal education and institutional domains, its lack of codification and standardization, and to assess how this status shapes its perceived prestige, vitality, and transmission among Mauritanians in the diaspora.
5. To draw conclusions about Mauritanian family language policies in the diaspora and the role of the community leadership in supporting and preserving Hassaniya as a heritage language and cultural identity across Europe.

The expected outcomes of this study aim to provide a deeper understanding of the sociolinguistic situation of Hassaniya as a minority language in the diaspora. These outcomes may help us reveal how Mauritanian family language policies and community language leadership can inform the importance of language policy and revitalization among Mauritanians in the diaspora. They may also help us

explore and show how crucial bottom-up policies among families are for children's language development especially in multilingual contexts where Mauritanian communities are minorities. As Hassaniya has not yet been widely documented, this work could draw the attention of policymakers and practitioners not only to the prospects and the challenges of maintaining it as a heritage language, but also to the nature of language policy in Mauritania, where more efforts have been made to promote MSA and French only. These findings could also be important for investigation and maintaining other languages that do not enjoy the status of official or school languages like Hassaniya.

The theoretical framework on which the research will be based

The theoretical foundations of this dissertation will draw on an interdisciplinary framework that combines insights and theories from applied linguistics, sociolinguistics and related scientific disciplines, such as psychology, sociology, and education, to delineate the realities of individuals navigating different languages and cultures in the diaspora while seeking to maintain their own. Therefore, the major theoretical concepts this study will revolve around are bilingualism, language contact and identity, language policy and planning, family language policy, language maintenance and shift, as well as heritage language maintenance.

Bilingualism, language contact and identity

In sociolinguistics, bilingualism has been generally defined by researchers and linguists such as Bloomfield (1933), Grosjean (1992), and Sridhar (1995) as the knowledge and the use of more than one language by an individual, a group, or a community. It exists not only at the individual level but also at the societal level. For instance, de Groot (2017) explained that, at the individual level, bilingualism refers to both the presence of two or more languages in the minds of individual language users (individual bi- and multilingualism), while at the societal level, it describes the co-existence of two or more languages within a society (societal bi- and multilingualism) (p.1). In relation to this distinction, however, in the European context the term plurilingualism refers to the individuals' capacities to communicate in different languages (bi/plurilingualism), while multilingualism is regarded as a social phenomenon in a given country, region, or a community (Monev, 2015, p. 55). A common situation for individual bilingualism is where an individual speaks a minority language at home with family but uses the dominant language for school, work, and so on. Nevertheless, bilingualism at both levels can be influenced by language policy and planning, as well as by power dynamics in a given society.

Bilingualism in many countries has emerged due to many factors, including but not limited to trade, business, politics, and immigration, which have resulted in language contact between the inhabitants and hence bilingualism (Grosjean, 2010). Appel and Muysken (2006) asserted that "language contact inevitably leads to bilingualism" (p. 1). Therefore, many bilinguals in countries such as the United States, Canada, and others are result of some factors such as immigration. In such cases, bilingualism can be understood as more than just a linguistic competence; it is a social phenomenon shaped by sociocultural factors in which individuals' linguistic systems and identities are constructed through linguistic choices, and social positions in multilingual societies. Muysken (2011) explained that through linguistic choices, such as code-switching or code-mixing, bilinguals convey not only linguistic patterns but also social, cultural ties, and ethnic identities. These linguistic choices often reveal underlying language ideologies, attitudes towards given language or language variety. It can, therefore, be said that research in this realm is connected with issues of language ideology, practices, and attitudes towards bilingualism in situations where individuals or community maintain their language while acquiring the language of the host country.

Therefore, for the purpose of our study, it is crucial not only to focus on bilingualism as a linguistic competence but also as a social dimension through which Hassaniya speakers manifest their linguistic repertoire and cultural identity within their families and community networks, regardless of the host country's multilingual nature. Hence, the studies that are cited in this section will provide substantial theoretical bases for achieving this endeavor, particularly the works of Bloomfield (1933) on bilingualism from a linguistic perspective, Grosjean (1992, 2010, 2012) on bilingualism from psycholinguistics perspective, Muysken (2006, 2011) on language contact and bilingualism, and Baker (2000, 2011) on the foundations of bilingualism.

Language policy and planning

As discussed above, in multilingual societies and communities, the most common result of language contact is bilingualism. However, this linguistic contact sometimes leads to language conflicts and thus to language shifts or loss, which in turn puts pressure on the speakers of other languages to adopt the dominant language. One solution to this issue was provided by Language Policy and Planning. According to Stemper and King (2017, p. 655), the concept of Language Policy and Planning is "concerned with the policies – both explicit and implicit – that influence what languages are spoken when, how, and by whom, as well as the values and rights associated with those languages (or language varieties)". It consists of three interconnected pillars: status, corpus, and acquisition planning. Tollefson (2011) illustrated that status planning concerns the efforts and decisions undertaken to change the functions as well as the role of a language within a given society, corpus planning refers to efforts to affect the structure of language including its grammar, vocabulary, and standardization, while acquisition planning refers to efforts that regulate language teaching and learning (p. 359).

Since its emergence in the 1950s–1960s, language policy and planning was oriented towards addressing the language problems of new, developing, and/or post-colonial nations in different regions such as South Asia, Southeast Asia, and Africa where language decisions were at the core of the social, political, and economic challenges (Tollefson, 2011, p. 358). The main issues raised during this era in such multilingual countries were concerned with the choice of national and official language, which language should be taught and used as a medium of instruction, and what varieties should be used and how orthography should be developed (Stemper & King, 2017, p. 656). However, according to King *et al*. (2008), the focus of this field has shifted dramatically over the last decade, with much less focus on solving language 'problems' and greater emphasis on understanding shifting language policies as part of dynamic social, cultural, and ideological systems (p. 908). Since then, many scholars have revitalized language policy and planning as both an academic discipline and a practical area of policymaking in sociolinguistics and applied linguistics (Tollefson, 2011), focusing on justice for minority language speakers, their linguistic diversity, and ethnic identities (Wang & Hatoss, 2024).

The main language policy and planning proponents such as Fishman (1991), Hornberger (1997), and Spolsky (2004, 2009, 2012) have advocated that language policies should be designed with a clear awareness of socio-cultural realities and must provide real solutions tailored to the needs of the speakers of a particular language community. As a result, the issues and relationship between the dominant and minority languages, language ideology, and identity have been widely explored in language policy and planning in relation to heritage language. These are crucial aspects that this study will address regarding the Mauritanian diaspora.

In the Mauritanian context, language policy and planning have been described as a complex multilingual situation due to ethnic tensions since the arrival and departure of the French colonizers (Naciri-Azzouz, 2023; Moulay, 2019). Mauritanian language policy reflects political debates between two communities – Berber-Arabic and Black-African – about identity, power, tribal diversity, and

disparities in education. Nevertheless, these communities represent the essence of Mauritanian multiculturalism and multilingualism.

Hassaniya, although spoken by approximately 75% of the population in Mauritania (Taine-Cheikh, 2020, p. 246) has neither enjoyed an institutional prestigious status nor ever been taught in educational system. While the constitution stipulates that the official languages are Arabic and French, Hassaniya, Pulaar, Wolof, and Soninke are recognized as national languages. They have not been codified despite many social activists and parliamentarians advocating their standardizations and maintenance for their community identities as a solution to the ethnic tensions (Moulay, 2019). Hassaniya, despite all attempts, has only been recognized as a national language (*status planning* by Tollefson, 2011) by the Mauritanian constitution, although not in the educational or academic spheres. However, it has not been standardized (*corpus planning* by Tollefson, 2011) because its grammar and vocabulary have not been widely described despite the wider areal spread of its speakers (*acquisition planning*, by Tollefson, 2011) in the diaspora. Hence, any efforts that may support to develop its resources are highly needed.

The situation of emigration from Mauritania shows that the main destination countries for Mauritanian emigrants are Senegal (46,518), Mali (23,331), France (19,563), Ivory Coast (12,661), and Spain (8,781) (Migrants & Refugees Section, 2022). It also shows that they emigrate to the USA (15,263) (Ould Brahim, 2024) and to Canada (1,000) (Global Affairs of Canada, 2025). Therefore, maintaining native languages, such as Hassaniya, among these immigrant communities is vital for preserving their cultural and ethnic identity in the diaspora. Hence, besides the works cited in conceptual framework on language policy and planning, the works cited in this section will be substantial not only for describing the sociolinguistic situation and the nature of language of policy in Mauritania but will also set the theoretical foundation of this study.

Family language policy

It is argued that globalization and immigration have led not only to linguistic contact but also to transnationalism, bi- and multilingualism, in which determining which language to use, learn, and maintain has become a crucial issue encountered by bi- and multilingual families (Curdt-Christiansen & Sun, 2022, p.257). Therefore, in response to such issues, family language policy has emerged as a dynamic interdisciplinary research domain that focuses on family language choices and practices, as well as on decisions regarding which language to maintain or lose in multilingual settings (Curdt-Christiansen & Sun, 2022; King & Fogle, 2013). It connects child language acquisition, early second language learning, bilingualism, and language policy, focusing on language use and choice within the home and among family members (King & Fogle, 2013, p. 172). In this vein, the main focus of research studies in family language policy has been directed towards the dynamic language use within families in transnational or diasporic contexts and the factors, both internal and external, that affect that use (Macalister & Mirvahedi, 2016).

Family language policy is widely considered a form of language planning. That is, "the decisions families make about what language(s) to use in the home, for what purposes (a form of status planning), what resources are available to support their use (corpus planning), and how language learning, typically although not necessarily by the children, will take place (acquisition planning)" (Macalister & Mirvahedi, 2016, p. 5). These forms of family language policy shape family language practices, ideology, and management (Spolsky, 2004). family language policy, to a great extent, is guided by the community members and leaders' initiative and communitive activities that foster language practices and maintenance, identity construction, and cultural continuity in the recipient country (Filipović &

Jovanović, 2025). Within the Filipović's framework (2015), Hassaniya-speaking community members and leaders in the diaspora can be viewed as *language leaders* who through mundane communicative practices can demonstrate adaptive *language leadership* especially in the absence of formal support. That is to say, Hassaniya language leadership might stem from community-internal language practices encompassing community gatherings such as cultural and religious events, and other informal social networks where individuals and families maintain the use of Hassaniya as a practice suited to their *communicative needs*. Other bottom-up activities can include community-based grassroots where members who are trusted by their community can take initiative and organize programs that may improve not only the social conditions but also the status of Hassaniya, its well-being and the ecology.

Given the essential role that families and community members play in maintaining heritage language, this dissertation will focus on the key aspects of the language ideologies among Mauritanian families, their linguistic practices, and the strategies they deploy in order to preserve Hassaniya. It will also shed light on the voices of wider community members, as they play an essential role in providing linguistic resources that nurture children's language exposure and development. Therefore, in addition to the studies stated in the conceptual framework, studies including but not limited to Curdt-Christiansen and Sun, (2022) on maintaining a multilingual family language policy, Macalister & Mirvahedi (2016) on family language policies in a multilingual world and, the work of De Houwer (2007, 2013) on parental input and bilingual development, will be essential for analyzing Mauritanian families' language practices and management for preserving Hassaniya as a heritage language.

Heritage language

The concept of a heritage language is a central foundation of this study. It is often invoked when discussing identity, transnationalism, and bilingual development among members of the diaspora. A heritage language is a minority language spoken in a specific sociolinguistic environment, such as the home, but it is not fully developed due to sociopolitical pressures and the dominance of the majority language (Montrul, 2015, p. 2). Benmamoun *et al.,* (2013) noted that HL speakers are often descendants of immigrants who grow up exposed to both their home language and the majority official language of the recipient country either simultaneously or sequentially in early childhood (p. 133). They also added that the majority language became "the primary language at some point during childhood (at, around, or after the onset of schooling. As a result of language shift, by early adulthood a heritage speaker can be *strongly* dominant in the majority language, while the heritage language will now be the weaker language" (Benmamoun *et al.,* 2013, p. 133).

In terms of language competence and variability in the command of the heritage language, some researchers such as Domínguez *et al*. (2019) expressed their dissatisfaction with certain terminologies that have been used in the area of heritage language acquisition such as *incomplete acquisition*. They stated that "we should be cautious not to characterize all HS as having incomplete knowledge of the heritage language as other possible outcomes exist" (p.7). Montrul (2022) argued that heritage speakers are native speakers, although their proficiency varies. She illustrated that even the competence of monolingual native speakers varies by education, literacy, and language contact (p. 25). Similarly, Rothman & Treffers-Daller (2014, p. 94) viewed that "heritage speakers often display significant differences from monolinguals in competence and/or performance and that heritage speakers' acquisition across individuals is characterized by levels of variation not normally seen in monolinguals. However, competence outcomes in no way circumvent the facts related to qualifying heritage speakers' bilinguals as native speakers of the language spoken in their home". These authors agreed to some extend that heritage speakers, despite being native speakers, often do not develop the same range of communicative competence across all domains of language use as monolingual native speakers,

particularly in adulthood, due to reduced or divergent input and the dominance of the majority language. Despite this, heritage language remains strongly linked to their identity and cultural belonging. Therefore, maintaining it is crucial for sustaining their cultural identity, shared values, customs, and sense of belonging, especially among immigrant communities.

A range of strategies are often adopted by caregivers, community members and professionals to maintain heritage language. Families' efforts in particular are vital in developing their children's heritage language in the diaspora. In this context, many approaches have been established to preserve minority languages including the one-parent-one-language approach (Barron-Hauwaert, 2004) and the minority language at home method (De Houwer, 2007; Kumpulainen, 2020). Other strategies that arise from daily communication among family members, as well as from community-driven activities such as cultural festivals or heritage language classes (Attaallah, 2020), have proven to play a crucial role in fostering heritage language. In this vein, research has focused on emigrant groups and families' beliefs and attitudes toward maintaining their heritage language in diasporic communities (Jovanović *et al*., 2024), as well as on issues in minority languages (Filipović, 2017). In the case of Hassaniya, however, according to the researcher's best knowledge, there is no research on preserving it as a heritage among the Mauritanian diaspora.

Therefore, heritage language is the main conceptual and theoretical framework underpinning this study. The work of Montrul (2015, 2018) on heritage language and its speakers, and Jovanović *et al.* (2024) on heritage language in diasporic communities, as well as Filipović's (2017) work on issues in minority languages, will help us focus on various aspects of the heritage language in which Mauritanian community may exhibit different attitudes and language practices that are shaped by different factors, ranging from their immediate family environment and cultural ties, and the exposure to Hassaniya practices among Mauritanian communities, and the relationship with the dominant language.

Language ideology

In heritage language studies, language ideology refers to a set of beliefs, attitudes, and feelings about language structure and use that link the language to identity, culture, power, and social values (Spolsky, 2004; Ricento, 2006; Kroskrity, 2010). In the context of the diaspora, the attitudes towards ethnic language and identity, or majority language and identity, are influenced by personal and social needs. In such context, migrants can choose to align linguistically with either their diasporic community or their host society (Jovanović & Simović, 2013). According to them, "the explicit or implicit manifestation of language ideologies not only gives an insight into an overall understanding of reality of the given speech community, but also influences the choice of a linguistic form and structure and, eventually, the choice of the very linguistic code. Consequently, it influences the language maintenance/shift" (p. 130).

One of the strongest predictors of HL maintenance refers to attitudes and ideologies, which reflect the value assigned to a language. Positive attitudes are not enough, however, they need domains of use, and that is where community gatherings, religious and cultural activities are crucial for preserving HL language (Bilgory-Fazakas & Armon-Lotem, 2025). Practically, language ideologies are manifested through daily linguistic choices, discursive practices, and attitudes that people hold towards a particular variety in a given society. In other words, the belief that speaking the majority language is more prestigious than the minority language, or that the minority language should be maintained for cultural identity regardless of the need for the dominant language, is highly influenced by people's attitudes and decisions about which language to use in their daily lives in a multilingual context. Parents

may believe that sustaining a heritage language is a valuable cultural resource, or that having their kids exposed to the dominant language will provide them more opportunities. Hence, it is such beliefs that guide family decisions and language practice.

For our study, it is therefore crucial to examine how beliefs and assumptions shape not only how Mauritanians speak Hassaniya but also how they view themselves, their culture, and their identity, as well as their attitudes towards maintaining it. Hence, the work of Spolsky (2004), Ricento (2006), Kroskrity (2010), Jovanović and Simović (2013), Dołowy-Rybińska and Hornsby (2021) on linguistic attitudes and practices and language ideologies will be helpful in this endeavor.

Language maintenance and Language shift

The concepts of language maintenance and shift are also central to the theoretical part of this study. The insights brought by Fishman (1991), McConvell (1991), Ostler (2011), Potowski (2013), and Pauwels (2016) showed that language maintenance is about the efforts made to sustain and use a language within a community in a situation where it might be shifted to other languages. Language shift, on the other hand, is the process of gradual replacement of one language by another, often by the dominant or majority language, unless the minority language is retained as the primary means of communication and socialization within that community. In particular, Pauwels (2016) noted that language maintenance and language shift are related to phenomena such as multilingualism, language endangerment, and language revitalization, resulting from a plethora of language contact situations (p. 17). This implies that language shift and maintenance have historically occurred whenever people with linguistic backgrounds relocated to other countries and, at some point, came into contact with dominant languages.

Alshartan (2024, p. 8718) pointed out that many factors contribute to language maintenance and shift among immigrants at both the individual and societal levels, ranging from educational policies to family language practices. Hence, in light of the aforementioned, language maintenance and language shift examine the survival of a heritage language among minority communities in relation to the dominant societal language. This study will therefore build on the works of Fishman (1991), McConvell (1991), Ostler (2011), Potowski (2013), and Pauwels (2016), as well as other related works on language maintenance and language shift that may help us determine the factors that might contribute to or impede Hassaniya maintenance in multilingual contexts.

Theories in family language policy and heritage language maintenance

Since its inception, the concept of *heritage language* has received considerable scholarly attention in the field of family language policy with various theories proposed to understand its nature and the factors contributing to its maintenance (Hollebeke *et al*., 2022). However, Curdt-Christiansen (2025) asserted that, "regardless of the topics and foci of existing studies on FLP, the majority of them are informed by Spolsky's tripartite model of language policy" (p. 4).

In his theory of language management, Spolsky proposed a model that defines the concept of family language policy. His model consists of three interrelated but independent components: language practices, language ideology, and language management (Spolsky, 2004, 2021). According to him, language practices are the observable behaviors and choices – what people actually do linguistically in terms if language usage among the members of a given community. In family language policy, individual language practices are influenced by the varieties that family members choose to establish, including which language is spoken at home and which language choices and behaviors are employed

in specific domains (Spolsky, 2012, p. 4). The second component refers to the beliefs, ideologies, and values that people assign to varieties and features of a language that shape their identities (Spolsky, 2012, p. 4). In family language policy, these beliefs encourage family or community members to cooperate and value language use within a community, especially those associated with a person's most important membership group (e.g., nation, social class, ethnic region, or ethnic heritage). The third component is language management, which refers to an explicit policy or any specific efforts of someone claiming authority to modify or influence other speakers' language practice or beliefs" (Spolsky, 2004, p. 5) by any kind of language intervention or management. In family language policy, these efforts often refer to rules made by parents or caregivers with authority over children at home to modify their language practices and beliefs (Curdt-Christiansen, 2025, p.4).

In addition to Spolsky's theory (2009, 2012), this study will also draw on *language leadership* theory by Filipović (2012, 2015). Filipović expended Spolsky's theory on language management by adding the fourth component *language leadership* as an integral part of language policy and planning in order to examine the reversal of language shift within community networks, educational institutions, and family language policy. As Filipović (2015, p. 5) clarifies, *Language leadership* is about the 'possible interaction between the society and the language in which interested parties use their experience and knowledge to help others understand things about the world which are reflected in language and shaped/reshaped or changed by language." The *language leaders and managers* in her theory "are those who belong to interested speech communities/communities of practice, and who start applying different linguistic patterns in their everyday communication in order to make language more expressive of their world view and their position in the world, but without pressuring anybody else into doing so" (Filipović, 2015, p. 5). Filipovic's theory is cardinal because it revolves around language management, community interactions, attitudes, and decisions towards language practices. Filipović's idea behind *Language Leadership* (2012, 2015) is that language management should be flexible, socially engaged, and constructed. It should stem from a bottom-up approach to language policy and planning, which encourages collaborative network-driven system, away from the traditional view of language management, which focuses on a top-down approach to language policy.

All in all, what makes Spolsky's theory relevant to our topic is that it focuses on the relationship between language practices, beliefs, and attitudes that families and community members hold towards language use and maintenance in multilingual contexts in the diaspora. Therefore, it is closely related to the objectives of this study. It will be valuable for identifying and interpreting Mauritanian family language policies and community language leadership in maintaining Hassaniya as a heritage language in the diaspora. Similarly, Filipović's theory of *language leadership* will be crucial for identifying how Hassaniya groups, professional networks, and community language leaders in the diaspora consciously use Hassaniya to express their identities and values through everyday interaction and practices rather than formal instruction. It will also be crucial for drawing inferences about Mauritanians' everyday linguistic choices and behaviors among certain members that may shape Hassaniya usage among other members within the community, and how they actively maintain and evolve the language through meaningful social practice, from the ground up, rather than through official policies.

A brief description of the material to be used and the methods for its analysis

Research design

This study will deploy a mixed method approach using a diagnostic questionnaire and a semi-structured interview to gather insights into Mauritanian family language policies and community

members language leadership for maintaining Hassaniya as a heritage language. This study is exploratory in nature and is based on non-probability sampling design for two main reasons. First, as stated in the theoretical part, Hassaniya is a relatively under-researched language, and there is a dearth of previous research on Hassaniya maintenance among Mauritanian communities in the diaspora. Secondly, the distribution and the number of the Hassaniya speakers in the target countries are not known in advance. The study will therefore use snowball sampling, where a few people are contacted, and then they help the researcher contact other members of Hassaniya community in the diaspora.

The central premise of using mixed research in this study is to collect and analyze both the questionnaire (the quantitative and qualitative phase of the study) and the interview (qualitative phase of the study) based on *Parallel mixed methods design* by Brevik *et al*. (2022). The goal is to draw inferences from multiple voices and perspectives. For example, according to Brevik *et al*. (2022), the parallel designs "comprise one research phase in which quantitative and qualitative strands occur either more or less simultaneously or with some time lapse. The basic idea is that the *integration* of the two strands (QUAN+QUAL) within the same research phase provides a more holistic picture than does either method separately" (p. 343).

Participants of the study

The data will be gathered from Mauritanian immigrants, both first- and second-generation, regarding strategies and attitudes towards maintaining Hassaniya as a HL and cultural identity for themselves and for their children. The target group of this study are the Mauritanian immigrants living in Europe. Given the dispersed nature of these diaspora communities, data will be collected primarily online, with in-person research conducted where feasible. While parental attitudes and their language practices remain at the core of this inquiry, given the central role families play in heritage language preservation, the study will also include other immigrants' voices, regardless of their marital status. This includes unmarried community members whose linguistic experiences, attitudes, and ideologies meaningfully contribute to the overall sociolinguistic landscape of Hassaniya in diasporic contexts. Hence, Parallel *mixed methods design* will be crucial for analyzing the results of our research instruments in relation to each other, namely the questionnaire and the interview. According to Brevik *et al*. (2022), such design can be useful for validating different datasets and for capturing different *perspectives* if the participants provide information in the open-ended interview that is different from their response to the predetermined questionnaire items (p. 343).

Research instruments

The study will use a questionnaire and a semi-structured interview as the main research instruments.

The questionnaire

At the initial stage of data collection, the participants will be asked to sign a consent form, which will be a short, informative paragraph about the study that is included in the first section of the questionnaire, taking into account that their personal information will be kept anonymous. However, the objective of the study will not be explained in detail in order not to affect participants' responses. The questionnaire will be constructed in relation to the theoretical framework of this study especially Spolsky's theory of *language management* (2004, 2009) and Filipović's *language leadership* theory (2012, 2015) because the main objectives of this study revolve around them. As guidelines, it will also reflect on standardized questionnaires such as the Language and Social Background Questionnaire (LSBQ; Anderson *et al.*, 2018) and the Heritage Language Experience questionnaire (HeLEx; Tomić *et*

al., 2023), that are used in heritage language research. The questionnaire will draw on their primary focus such as the contexts of language use, which can be also implemented on Hassaniya, such as *family in the household*, *family outside the household*, *community gatherings*, *leisure and activities*, *religious* and *cultural activities*.

As a first step, a questionnaire will be used as a diagnostic or a pilot study with a small group of participants. Once the results from the pilot study are obtained and analyzed, the questionnaire will be revised and adjusted for clarity for the participants before it is redistributed among the participants of the study. It will be written in English and translated into Arabic, and it will be an online questionnaire, using *Google Forms* or a similar platform. The questionnaire will consist of multiple-choice and open-ended questions

Quantitative part of the questionnaire

The introductory section of the questionnaire collects quantitative demographic information about the participants of the study. It begins with general questions including the demographic variables such as age group, level of educational achievement, country of birth, and length of residence in the host country. This demographic information provides a set of characteristics against which Hassaniya maintenance might be examined. This section will be concluded by a question about the respondents' marital status, and the answer will lead them to the designated second section of the questionnaire. The main quantitative section of the questionnaire consists of closed-ended items, including multiple-choice questions, and Likert-scale statements about the primary motives behind emigration by selecting from a range of options. Several other items include the perceived importance of Hassaniya measured on scales, and the frequency of participation in community events where Hassaniya is spoken.

Qualitative part of the questionnaire

The analysis of this study will also include descriptive and thematic analysis. This section will consist of open-ended items about the daily usage of Hassaniya. They reflect on the parental language practices, beliefs, strategies and management, as well as the community and institutional support in maintaining Hassaniya as a heritage language. They aim to reveal the attitudes and the degree of conscious efforts invested by parents to transmit both the Hassaniya language and Mauritanian cultural identity to their children. These practices include activities and the engagement with traditions, the celebration of Mauritanian holidays, the preparation of traditional cuisine, and so on. The role of external institutions and community activities that might support or restrict Hassaniya maintenance are also embedded in this section. These items aim to situate the family language practices within a broader sociolinguistic ecology and allow for analysis of Mauritanian family language policies and their roles in Hassaniya vitality in diaspora contexts.

Interview

The research design of the study will also include semi-structured interviews. They will be conducted after the participants have filled out the questionnaire and volunteered to take part in the interview. Interviews will primarily take place online unless it is feasible to do field research. They will be conducted in Hassaniya and will include a set of predetermined questions, yet the researcher will leave room for exploring topics raised by the participants. This method may help us gain an in-depth understanding of the participants' beliefs and practices regarding maintaining Hassaniya as their HL, and adjust the questions during the interview as new aspects of the research arise, allowing participants to unfold their stories freely.

The interview will be conducted in Hassaniya. Each interview will be conducted in a single session and the length will depend on the participants' availability and cooperation. The questions will be simplified to allow the interview to flow naturally. As new insights arise during the interview, the researcher may use some generic questions, namely for "clarification (What do you mean by...?), elaboration (Can you tell me more about the time you...?), understanding personal significance ("Why was that important to you...?"), and so on" (Rolland *et al*, 2019, p. 280). The interviews will be concluded by closing questions, or an opportunity will be given to the participants to share anything related to the topic. The interview will be transcribed and translated into English and analyzed based on the thematic analysis framework by Braun & Clarke (2006, 2021).

Participants

The participants will be recruited through snowball sampling. This method will be used to contact only a few individuals who can then help us reach out to other members of the community. For instance, participants will be reached through friends and family connections, social media posts, Facebook/WhatsApp groups and communities, Mauritanian social media influencers, and through Mauritanian families in Mauritania. The researcher intends to travel to conduct in-person interviews with reachable participants. However, if the visa is not obtained, the researcher will conduct an online interview via Zoom or Google Meet, or another platform the candidates are comfortable with, and it will be recorded. They will be asked for their consent to be recorded beforehand. The researcher will use an interview guide that includes an introductory question or icebreaker to put participants at ease.

Data analysis

Quantitative Analysis

The quantitative analysis will involve descriptive statistical analysis. The aim is to summarize and present demographic information about the participants based on their age, country of residence, generation, length of stay in host country, etc. Given the exploratory nature of the study, the demographic and background variables included in the questionnaire (such as age group, country of residence, level of education and length of time in the host country) besides the closed-ended and Likert-scale items (such as how frequently families use Hassaniya at home, how important they consider maintaining it, etc.) will be summarized and presented in cross-tabulations using descriptive statistics. The idea behind using cross-tabulations is to show and describe patterns in the data as they are without statistically testing them. The patterns of data that will be found in this section will serve as the first analytical layer upon which the deeper qualitative part of the questionnaire and interview data will be built upon.

Qualitative Analysis

The qualitative analysis will use thematic analysis based on the Braun and Clarke (2006, 2021) framework. Thematic analysis can help identify and examine the underlying beliefs, assumptions, and ideologies that participants' responses will reveal. It will be mainly applied to data from open-ended questionnaire items and semi-structured interviews. This process involves systematic steps, including taking notes, familiarizing oneself with the data, coding it, and organizing the codes into recurring themes. The results will then be drawn, classified, and discussed. These themes may include the symbolic value of Hassaniya, parental language-transmission strategies, language-leadership communicative activities, and wider community members' beliefs about and attitudes toward maintaining Hassaniya as a heritage language, as well as other themes that the study will yield. The

qualitative analysis may also provide fundamental and interpretive insights that explain patterns identified in the quantitative stage. By drawing conclusions from participants' own words and lived experiences, the qualitative analysis will help the researcher develop a deeper understanding of intergenerational Hassaniya transmission.

Overall, the analysis of this study will also be done in the relation to the theory of *language management* by Spolsky (2009, 2012) and *language leadership* theory by Filipović (2012, 2015) as they will help us analyze and interpret the data obtained from the participants in relation to the main patterns addressed by these theories.

Preliminary research plan

This study will consist of six chapters organized as follows:

1. Introduction: This chapter will contextualize the research focus, define the research problem, and set the research goals. It will also present the rationale justification for the choice of the topic, as well as the importance of exploring Hassaniya as a heritage language among Mauritanians in the diaspora.

2. Theoretical framework: This chapter will present a comprehensive review of the relevant literature about bilingualism, language contact and identity, language policy and planning, family language policy, language maintenance and shift, and heritage language maintenance, as well as other related theoretical concepts in the area of focus. This chapter will include distinct yet related sections focusing on Hassaniya, its development, and the sociolinguistic situation in Mauritania. It will also provide a contextual framework by looking at Mauritanian emigration in the diaspora.

3. Research design: This chapter will address the methodological considerations and justifications that will guide the empirical part of this study. It will explain the choice of research method used for data collection, the research instruments employed, and elaborate on the research context and participants involved in the study. It will be divided into sub-sections as follows:

Questionnaire: This section will describe the questionnaire method used in the study, including the context, participants, the structure of the questionnaire, and its administration.

Interview: This section will describe the structure of the interview, the procedures, and protocol followed in recruiting participants and conducting interviews. In addition, a brief section of this chapter will be dedicated to the ethical issues that may arise during the research.

4. Findings: This chapter will present and describe the results obtained from the study in light of the research questions and objectives. It will also demonstrate the results obtained from the data instruments, namely, questionnaires and interviews. It will be divided into two sub-chapters:

Results of the questionnaire: This chapter will analyze the results obtained from the questionnaire in relation to the research questions and objectives of the study. For this purpose, visual illustrations such as tables, graphs, and other illustrations will be used.

Results of the Interview: This chapter will demonstrate the findings derived from the interviews conducted with participants. It will describe and interpret the qualitative data in light of the research questions and objectives, highlighting the major themes and perspectives that emerge from the interviews. The chapter will also include relevant excerpts from participants' responses to support the analysis. In this aspect, thematic analysis will be used to systematically identify and analyze themes and patterns in our database.

5. Discussion of the findings: This chapter will readdress the findings from both the questionnaires and interviews, this time in relation to the relevant literature that will help us connect the dots, draw

inferences, identify key themes and patterns emerging from the data, and interpret them within the sociolinguistic context of family language policy and heritage language maintenance.

6. Conclusion and implications: This chapter summarizes the main findings, discusses the study's shortcomings, analyzes the implications, and provides recommendations for future research in the field of language policy and planning not only in relation to Hassaniya but also to other languages that might show similar socio-educational patterns in language policy and planning and, within family language policy.

Preliminary list of professional literature

1. Abd El Aziz, Z. (2018). *A Contrastive Study Between English and Hassaniya: The System of Adjectives* [Unpublished master's thesis]. University of Cheikh Anta Diop of Dakar**.**
2. Akın, G. (2026). Exploring Family Language Policy: Parental Perspectives in Homshetsma-Speaking Families. *Dilbilim Araştırmaları Dergisi*, *36*(3), 69–95. https://doi.org/10.18492/dad.1582700
3. Alshartan, H. J. (2024). Language Maintenance and Shift Among Teenager Migrants: A Case Study of Arabic and Persian Communities in Australia. *International Journal of Social Science and Human Research, 07(11)*. https://doi.org/10.47191/ijsshr/v7-i11-79
4. Anderson , J.A.E., Mak, L., Keyvani Chahi, A. and Bialystok, E. (2018) 'The Language and Social Background Questionnaire: assessing degree of bilingualism in a diverse population', Behaviour Research Methods, 50(1), pp. 250–263. Available at: https://doi.org/10.3758/s13428-017-0867-9
5. Appel, R., & Muysken, P. C. (2006). *Language Contact and Bilingualism*. Amsterdam University Press.
6. Attaallah, I. M. (2020). Arabic-speaking immigrant parents' views on heritage language maintenance and identity construction for children in Sweden. Master's thesis. Linköping University, Sweden.
7. Baker, C. (2000). A Parents' and Teachers' Guide to Bilingualism (2nd ed.). Clevedon: Multilingual Matters.
8. Baker, C. (2011). Fundations of bilingual education and bilingualismie. Multilingual manufacturers.
9. Barron-Hauwaert, S. (2004). Language Strategies for Bilingual Families: The One-Parent One-Language Approach. Clevedon, UK: Multilingual Matters.
10. Benmamoun, E., Montrul, S. & Polinsky, M. (2013). Heritage languages and their speakers: Opportunities and challenges for linguistics. Theoretical Linguistics, 39(3-4), 129-181. https://doi.org/10.1515/tl-2013-0009
11. Bilgory-Fazakas, O., & Armon-Lotem, S. (2025). Resilient heritage language maintenance: The interplay of family, culture, and pragmatic choices. Frontiers in Psychology, 16, 1550704. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2025.1550704
12. Bloomfield, L. (1933). Language. New York: Henry Holt and Company.
13. Borland, H. (2005). Heritage Languages and Community Identity Building: The Case of a Language of Lesser Status. International Journal of Bilingual Education and Bilingualism, 8(2–3), 109–123. https://doi.org/10.1080/13670050508668600
14. Braun, V. and Clarke, V. (2006) 'Using thematic analysis in psychology', Qualitative Research in Psychology, 3(2), pp. 77–101. Available at: https://doi.org/10.1191/1478088706qp063oa.
15. Braun, V. and Clarke, V. (2021) Thematic Analysis: A Practical Guide. London: SAGE. Available at: https://uk.sagepub.com/en-gb/eur/thematic-analysis/book248481.

16. Brevik, L. M., & Buchholtz, N. F. (2022). The Use of Mixed Methods to Study Language Learning Beyond the Classroom. In The Routledge Handbook of Language Learning and Teaching Beyond the Classroom. https://doi.org/10.4324/9781003048169-28
17. Canada, G. A. (2025, September 29). Government of Canada. GAC. Retrieved March 08, 2026, from https://www.international.gc.ca/country-pays/mauritania-mauritanie/relations.aspx?lang=eng
18. Cooper, R. L. (1989). Language planning and social change. Cambridge university press.
19. Coulmas, F. (2013). Language spread, shift and maintenance: how groups choose their language. In F. Coulmas, Sociolinguistics: The Study of Speakers' Choices (pp. 163–188). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
20. Coulmas, F. (2013). Sociolinguistics: The Study of Speakers' Choices (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
21. Curdt-Christiansen, X. (2025). Family Language Policy and Migrant Education. Oxford Research Encyclopedia of Education. Retrieved 25 Feb. 2026, from https://oxfordre.com/education/view/10.1093/acrefore
22. Curdt-Christiansen, X. & Huang, J. (2020). Factors influencing family language policy. In A. Schalley & S. Eisenchlas (Ed.), Handbook of Home Language Maintenance and Development: Social and Affective Factors (pp. 174-193). Berlin, Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9781501510175-009
23. Curdt-Christiansen, X. L., & Hancock, A. (Eds.). (2014). Learning Chinese in Diasporic Communities: Many pathways to being Chinese (Vol. 12). John Benjamins Publishing Company. https://doi.org/10.1075/aals.12
24. Curdt-Christiansen, X. L., & Sun, B. (2022). Establishing and Maintaining a Multilingual Family Language Policy. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 257–277). Cambridge: Cambridge University Press.
25. Curdt-Christiansen, X. L., & Sun, B. (2022). Establishing and Maintaining a Multilingual Family Language Policy. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 257–277). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
26. Curdt-Christiansen, X. L., & Wang, W. (2018). Parents as agents of multilingual education: family language planning in China. Language, Culture, and Curriculum, 31(3), 235–254. https://doi.org/10.1080/07908318.2018.1504394
27. De Groot, A., M.B. (2017). Bi-and Multilingualism. In Y.Y. Kim and K McKay-Semmler (Eds.), The International Encyclopedia of Intercultural Communication (1st ed., Vol. 2). John Wiley & Sons, pp. 1–10 https://doi.org/10.1002/9781118783665
28. De Houwer, A. (2007). Parental language input patterns and children's bilingual use. Applied Psycholinguistics, 28(3), 411–424. doi:10.1017/S014271640707022
29. Dołowy-Rybińska, N., & Hornsby, M. (2021). Attitudes and Ideologies in Language Revitalisation. In J. Olko & J. Sallabank (Eds.), Revitalizing Endangered Languages: A Practical Guide (pp. 104–126). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
30. Domínguez, L., Hicks, G., & Slabakova, R. (2019). Terminology choice in generative acquisition research: the case of "incomplete acquisition" in heritage language grammars. *Studies in Second Language Acquisition*, *41*(2), 241–255. https://doi.org/10.1017/S0272263119000160
31. Dörnyei, Z. (2007). Research Methods in Applied Linguistics: Quantitative Qualitative and Mixed Methodologies. Oxford University Press.
32. Filipović, J. & Vučo,J. (2012). Language policy and planning in Serbia:language management and language leadership. *Anali Filološkog fakulteta*, 24 (II): 9-32.
33. Filipović, J. (2015). Language Education and Language Leadership: A Case Study. In J. Filipović, Transdisciplinary Approach to Language Study (pp. 98–114). Palgrave Macmillan UK. https://doi.org/10.1057/9781137538468_6

34. Filipović, J. (2016). Lingvistika i teorija kompleksnosti: Jezičko liderstvo kao intergralni deo jezičke politike i planiranja u 21. veku [Linguistics and complexity theory: Language leadership as an integral part of language policy and planning in the 21st century]. In S. Gudurić & M. Stefanović (Eds.), *Jezici i kulture u vremenu i prostoru V* [Languages and cultures in time and space V] (pp. 623–636). Filozofski fakultet Univerziteta u Novom Sadu.
35. Filipović, J. (2019). Transdisciplinary qualitative paradigm in applied linguistics: Autoethnography, participatory action research and minority language teaching and learning. International Journal of Qualitative Studies in Education, 32(5), 493–509. https://doi.org/10.1080/09518398.2019.1597209
36. Filipović, J. (2024). Language Management and Language Leadership in Serbian Language Policy and Planning, in: A. Grond, A. Helling; O. Herengröter & D. Unger-Ulmman (eds. *Voicing Plurality in an Open World*. Wiesbaden: Reocjert Verlag, pp. 61-76.
37. Filipović, J., & Jovanović, A. (2025). Family language policy of Serbian as a heritage language in the USA diaspora context: Reversing language shift. Current Issues in Language Planning, 1–25. https://doi.org/10.1080/14664208.2025.2524788
38. Filipović, J., & Vučo, J. (2017). Minority languages in education and social interaction. In: J. Filipović & J.Vučo (eds.), Minority Languages in Education and Language Learning: Challenges and New Perspectives (pp-.(13-16). Belgrade: University of Belgrade
39. Fishman, j. (1964). Language maintenance and language shift as a field of inquiry. A definition of the field and suggestions for its further development. Linguistics, 2(9), 32-70. https://doi.org/10.1515/ling.1964.2.9.32
40. Fishman, J. (1972). Domains and the relationship between micro and macro sociolinguistics. In Gumperz, J. J. and Hymes, D. (eds.) Directions in sociolinguistics: The ethnography of communication. New York: Holt, Rinehart and Winston
41. Fishman, J. A. (1991). Reversing language shift: theoretical and empirical foundations of assistance to threatened languages. Multilingual Matters.
42. Fogle, L. W., & King, K. A. (2013). Child Agency and Language Policy in Transnational Families. Issues in Applied Linguistics, 19(0). https://doi.org/10.5070/l4190005288
43. Grosjean, F. (1992). Another view of bilingualism. In R. J. Harris (Ed.), *Cognitive processing in bilinguals* (pp. 51–62). North-Holland.
44. Grosjean, F. (2010). Bilingual: Life and reality. Cambridge, MA: Harvard University Press.
45. Grosjean, F. (2012). Bilingualism: A Short Introduction. In F. Grosjean, & P. Li (Eds.), The Psycholinguistics of Bilingualism (pp. 5-25). John Wiley & Sons.
46. Grosjean, F., & Li, P. (Eds.). (2013). The Psycholinguistics of Bilingualism. Wiley-Blackwell.
47. Hamers, J. F., & Blanc, M. H. A. (2000). Bilinguality and Bilingualism (2nd ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
48. Herdina, P., & Jessner, U. (2002). A dynamic model of multilingualism: perspectives of change in psycholinguistics. Multilingual Matters.
49. Himim, H. (2024). Code switching between Hassania dialect and Spanish language as a communicative strategy among Sahraoui bilingual people. *Al Maarifa Journal*, (18), 293–303.
50. Hollebeke, I., Van Oss, V., Struys, E., Van Avermaet, P., & Agirdag, O. (2022). An empirical investigation of Spolsky's framework applied to family language policy. International Journal of Bilingual Education and Bilingualism, 25(9), 3228–3241. https://doi.org/10.1080/13670050.2022.2039894
51. Hornberger, N. H. (1997). Indigenous Literacies in the Americas: Language Planning from the Bottom Up. Berlin: Mouton de Gruyter.

52. Jovanović, A., & Simović, I. V. (2013). Linguistic Attitudes and Linguistic Practices in the Global Age: The Case of the First Generation of Serbian Highly Educated Migrants. In Diasporic choices, edited by Renata Seredynska-Abou Eid. Oxford: Inter-Disciplinary Press, pp; 129-138.
53. Jovanović,A., Kojadinović, A. & Portmann,A. (2024). Tracing stories of a family language: personal accounts of diasporic experience. In W. Arrocha & E. Xeni (eds.), Migrations and Diaspora (pp. 223-235). Bingley, UK: Emerald Publishing.
54. Kanto, L. (2022). The Development of Childhood Multilingualism in Languages of Different Modalities. In A. Stavans & U. Jessner (Eds.), The Cambridge Handbook of Childhood Multilingualism (pp. 38–57). Cambridge: Cambridge University Press.
55. Kharchenko, N. (2016). Decolonizing Research on Heritage Language Maintenance and Loss:. Advances in Social Sciences Research Journal, 3(13). https://doi.org/10.14738/assrj.313.2542
56. King, K. A., & Fogle, L. W. (2013). Family language policy and bilingual parenting. Language Teaching, 46(2), 172-194. https://doi.org/10.1017/S0261444812000493
57. King, K. A., Fogle, L., & Logan-Terry, A. (2008). Family language policy. In Linguistics and Language Compass (Vol. 2, Issue 5, pp. 907–922). Blackwell Publishing Inc. https://doi.org/10.1111/j.1749-818X.2008.00076.x
58. King, K.A., Fogle, L.W. (2016). Family Language Policy. In: McCarty, T., May, S. (eds) Language Policy and Political Issues in Education. Encyclopedia of Language and Education. Springer, Cham. https://doi.org/10.1007/978-3-319-02320-5_25-1
59. Kroskrity, P. V. (2010). Language ideologies: Evolving perspectives. In J. Jaspers, J.-O. Östman, & J. Verschueren (Eds.), *Society and language use* (pp. 192–211). John Benjamins. *(Handbook of Pragmatics Highlights, Vol. 7).*
60. Krug, M., & Sell, K. (2013). Designing and conducting interviews and questionnaires. In M. Krug & J. Schlüter (Eds.), Research Methods in Language Variation and Change (pp. 69–98). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
61. Kumpulainen, H. (2020). Family Language Policy: A Qualitative Case Study on the Implicit and Explicit Practices in a Finnish Multilingual Family. Jurnal Ilmu Pendidikan, 7(2).
62. Lanza, E. & Lomeu Gomes, R. (2020). 8 Family language policy: Foundations, theoretical perspectives and critical approaches. In A. Schalley & S. Eisenchlas (Ed.), Handbook of Home Language Maintenance and Development: Social and Affective Factors (pp. 153-173). Berlin, Boston: De Gruyter Mouton. https://doi.org/10.1515/9781501510175-008
63. Lee, J. S., & Chen-Wu, H. (2021). Community-Organized Heritage Language Programs. In S. Montrul & M. Polinsky (Eds.), The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics (pp. 777–802). Cambridge: Cambridge University Press.
64. Lee, M., Shetgiri, R., Barina, A., Tillitski, J., & Flores, G. (2015). Raising Bilingual Children: A Qualitative Study of Parental Attitudes, Beliefs, and Intended Behaviors. Hispanic Journal of Behavioral Sciences, 37(4). https://doi.org/10.1177/0739986315602669
65. Li, M., Croucher, S. M., & Shen, L. (2026). Language endangerment and the linguistic vitality of Miao in China: cultural shifts and revitalisation strategies. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 47(2), 1024–1039. https://doi.org/10.1080/01434632.2024.2411006
66. Li, M., Croucher, S. M., & Shen, L. (2026). Language endangerment and the linguistic vitality of Miao in China: cultural shifts and revitalisation strategies. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 47(2), 1024–1039. https://doi.org/10.1080/01434632.2024.2411006
67. Lomeu Gomes, R. (2019). Family Language Policy ten years on: A critical approach to family multilingualism. *Multilingual Margins: A journal of multilingualism from the periphery*, 5(2), 50-54

68. M. Amin, M. Y. (2023). Family Language Policy: A Comprehensive Analysis of Strategies, Challenges, and Impacts on Childrens Education. International Journal of Scientific and Research Publications, 13(7). https://doi.org/10.29322/ijsrp.13.07.2023.p13924
69. Macalister, J., & Mirvahedi, S. H. (2016). Family Language Policies in a Multilingual World: Opportunities, Challenges, and Consequences. Routledge. https://doi.org/10.4324/9781315619552
70. McConvell, P. (1991). Understanding language shift: a step towards language maintenance. In S. Romaine (Ed.), Language in Australia (pp. 143–156). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
71. Montrul, S. (2012). Bilingualism and the Heritage Language Speaker. In T. K. Bhatia & W. C. Ritchie (Eds.), The Handbook of Bilingualism and Multilingualism (1st ed., pp. 168–189). Wiley. https://doi.org/10.1002/9781118332382.ch7
72. Montrul, S. (2015). The Acquisition of Heritage Languages. Cambridge: Cambridge University Press.
73. Montrul, S. (2018). Heritage language development: Connecting the dots. International Journal of Bilingualism, 22(5), 530–546.
74. Montrul, S., & Polinsky, M. (2021). Introduction: Heritage Languages, Heritage Speakers, Heritage Linguistics. In S. Montrul & M. Polinsky (Eds.), The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics (pp. 1–10). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
75. Montrul, S., & Polinsky, M. (2021). Introduction: Heritage Languages, Heritage Speakers, Heritage Linguistics. In The Cambridge Handbook of Heritage Languages and Linguistics. https://doi.org/10.1017/9781108766340.001
76. Montrul, S. (2022). On Heritage Speakers as Native Speakers. In *Native Speakers, Interrupted: Differential Object Marking and Language Change in Heritage Languages* (pp. 9–38). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
77. Moulay Idriss, O. (2026). Multilingualism between constitutional recognition and institutional challenges: A reading of language policy and state-building in Mauritania. Retrieved March 14, 2026 from: https://www.elilam.net/index.php/ar/node/11892
78. Moulaye, E. H. (2019). Language policy and identity in multilingual and multicultural setting: Mauritania as a case study. Published Doctoral Thesis. Faculté des Lettres et des Sciences Humaines - Saïs-, Fès.
79. Muysken, P. (2011). Code-switching. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 301–314). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
80. Naciri-Azzouz, A. (2019). A brief overview of national languages in Mauritania. Africana Studia, 40, Article 7. https://doi.org/10.21747/0874-2375/afr40a7
81. Oakes, L. (2023). The historical development of language policy and planning. In M. Gazzola, F. Grin, L. Cardinal, & K. Heugh (Eds.), *The Routledge Handbook of Language Policy and Planning* (pp. 35-48). Routledge.
82. Ostler, N. (2011). Language maintenance, shift, and endangerment. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 315–334). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
83. Ould Ahmed, S., M. (2012). Aspects of Bilingualism in a Mauritanian Context: Nouakchott University as a Case Study. Aboubekr Belkaid University - Tlemcen.
84. Ould Brahim, E. (2024). Narratives of an exodus: Local discourses on the largest wave of Mauritanian immigration to the United States. L'Année du Maghreb, 32. Retrieved February 17, 2026, from https://journals.openedition.org/anneemaghreb/13728
85. Park, S. M., & Sarkar, M. (2007). Parents' Attitudes Toward Heritage Language Maintenance for Their Children and Their Efforts to Help Their Children Maintain the Heritage Language: A Case

Study of Korean-Canadian Immigrants. Language, Culture and Curriculum, 20(3), 223–235. https://doi.org/10.2167/lcc337.0
86. Paul, C. & Rafuls, M. (2009). United States Peace Corps Islamic Republic of Mauritania Training Program- Language component: Hassaniya Trainee Book.
87. Pauwels, A. (2016). Language Maintenance and Shift. Cambridge: Cambridge University Press.
88. Pazzanita, A. G. (2008). Historical dictionary of Mauritania (3rd ed). Scarecrow Press. Poets in Mauritania, 2nd edition). Ribat: Dar El Aman.
89. Polinsky, M. (2015). Heritage languages and their speakers: State of the field, challenges, perspectives for future work, and methodologies. Zeitschrift Für Fremdsprachenforschung, 26(1).
90. Polinsky, M. (2015). Heritage languages and their speakers: State of the field, challenges, perspectives for future work, and methodologies. Zeitschrift Für Fremdsprachenforschung, 26(1), 7–27.
91. Polinsky, M., & Scontras, G. (2020). Understanding heritage languages. Bilingualism, 23(1). https://doi.org/10.1017/S1366728919000245
92. Potowski, K. (2013). Language Maintenance and Shift. In R. Bayley, R. Cameron & C. Lucas (Eds.), The Oxford Handbook of Sociolinguistics (pp.321-339). Oxford University Press.
93. Ricento, T. (2006). Language policy and national identity. In T. Ricento (Ed.), An introduction to language policy: Theory and method (pp. 238–254). Blackwell Publishing.
94. Rolland, L., Dewaele, J.-M. and Costa, B. (2019) 'Planning and conducting ethical interviews: power, language and emotions', in McKinley, J. and Rose, H. (eds.) The Routledge Handbook of Research Methods in Applied Linguistics. London: Routledge, pp. 279–289.
95. Rothman, J., & Treffers-Daller, J. (2014). A Prolegomenon to the Construct of the Native Speaker: Heritage Speaker Bilinguals are Natives Too! *Applied Linguistics*, *35*(1), 93–98. https://doi.org/10.1093/applin/amt049
96. Sallabank, J. (2013). Language endangerment, language revitalisation and language policy. In J. Sallabank, Attitudes to endangered languages: Identities and policies (pp. 1–28). Cambridge University Press.
97. Schwartz, M. (2010) Family language policy: Core issues of an emerging field. Applied Linguistics Review 1: 171–192.
98. Scontras, G., Fuchs, Z., & Polinsky, M. (2015). Heritage language and linguistic theory. In Frontiers in Psychology (Vol. 6, Issue OCT). https://doi.org/10.3389/fpsyg.2015.01545
99. Smith-Christmas, C. (2017). Family language policy: new directions In J. Macalister and H. Mirvahedi (eds). Family Language Policies in a Multilingual World: Opportunities, Challenges, and Consequences. New York: Routledge. 23–39.
100. Spolsky, B. (2004). Language policy. Cambridge University Press.
101. Spolsky, B. (2009). Language management. Cambridge University Press.
102. Spolsky, B. (2012). Family language policy—The critical domain. Journal of Multilingual and Multicultural Development, 33(1), 3–11.
103. Spolsky, B. (2021). Rethinking language policy. Edinburgh University Press.
104. Sridhar, K. K. (1995). Societal multilingualism. In S. L. McKay & N. H. Hornberger (Eds.), Sociolinguistics and Language Teaching (pp. 47–70). chapter, Cambridge: Cambridge University Press.
105. Stemper, K. D., & King, K. A. (2017). Language Planning and Policy. In M. Aronoff & J. Rees-Miller (Eds.), The Handbook of Linguistics (2nd ed., pp. 655–673). Wiley-Blackwell.
106. Stevenson, P., & Carl, J. (2010). Language ideologies: Negotiating linguistic identities. In P. Stevenson & J. Carl, Language and social change in Central Europe: Discourses on policy, identity and the German language (pp. 161–201). Edinburgh University Press

107. Taine-Cheikh ,C. (2007). The urbanization of Mauritania. Historical context and contemporary developments". In C. iller E. Al Wer D. Caubet & J. Watson (Eds.), Arabic the city. Issues in dialect contact and language variation (pp. 35-54). London-New York: Routledge.
108. Taine-Cheikh, C. (2007)."Hassaniya Arabic". K. Versteegh (ed-in-chief), Encyclopedia of Arabic Language and Linguistics (EALL) (pp. 240-250). Leiden: Brill, Vol. II (Eg-Lan)
109. Taine-Cheikh, C. (2018). Historical and typological approaches to Mauritanian and West Saharan Arabic. In Clive Holes (Ed.), Arabic Historical Dialectology, pp. 293-315. Oxford: Oxford University Press.
110. Taine-Cheikh, C. (2020). Ḥassāniyya Arabic. In Christopher Lucas & Stefano Manfredi (eds.), Arabic and contact-induced change, pp. 245–263. Berlin: Language Science Press. https://doi.org/10.5281/zenodo.3744523
111. Taine-Cheikh, C. (2023). Mauritania: French in Mauritania. In U. Reutner (Ed.), Romance languages in Africa (pp. 289–317). De Gruyter. https://doi.org/10.1515/9783110628869-014
112. Tollefson, J. W. (2011). Language planning and language policy. In R. Mesthrie (Ed.), The Cambridge Handbook of Sociolinguistics (pp. 357–376). Cambridge: Cambridge University Press.
113. Tomić, A., Rodina, Y., Bayram, F., & de Cat, C. (2023). Documenting heritage language experience using questionnaires. Frontiers in Psychology, 14. https://doi.org/10.3389/fpsyg.2023.1131374
114. Wang, H., & Hatoss, A. (2024). Language policy and planning for heritage language maintenance: a scoping review. Current Issues in Language Planning, 25(5), 612–632. https://doi.org/10.1080/14664208.2024.2341203

Table 1

UNIVERSITY OF BELGRADE – FACULTY OF PHILOLOGY

Doctoral academic studies

Doctoral dissertation topic application – **CANDIDATE BIOBIBLIOGRAPHY**

Candidate information

Candidate's name and surname:
Ould Ehine H'Meide

File number:
2023/30063

Working title of the doctoral dissertation topic

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe

Candidate biography

Ould Ehine H'Meide is currently a Ph.D. student in Linguistics, Module Language, at the Faculty of Philology, University of Belgrade. He holds a BA in English Studies and an MA in English and Cultural Studies from Nouakchott University Al Aasriya in Mauritania. He worked as an adjunct English instructor from 21.10.2022 to 11.04.2023 at the Faculty of Arts and Human Sciences, University of Nouakchott Al-Aasriya, where he also assisted with invigilating tests and exams, before he was awarded the *World in Serbia (Svet u Srbiji)* scholarship to pursue his doctoral studies at the Faculty of Philology, University of Belgrade.

As a Ph.D. student, Ould Ehine worked as a Linguistic Informant and Expert Consultant at the Faculty of Philology, where, as a native speaker of Hasaniya, he assisted students by responding to their inquiries about the language and explaining various areas of phonetics, grammar, and syntax depending on the needs of conducting classes in the subject Field Linguistics 2 at the Department of General Linguistics, from 01.03.2024 to 30.09.2024 at the Faculty of Philology. In addition to his academic endeavors, his primary focus is on curriculum pedagogy, textbook analysis, sociolinguistics, and psycholinguistics. His recent research interests center on language policy and planning, as well as heritage language maintenance, particularly regarding his native language, Hassaniya.

Ould Ehine published two different papers in different journals (Philologia and Primenjena lingvistika) at the Faculty of Philology, University of Belgrade. Regarding his doctoral research topic, he presented a paper online at the *Heritage Language Week 2026 conference* at Frankfurt University of Applied Sciences. This paper, which is a work in progress, is about *the Challenges of teaching Hassaniya as a heritage language in the diaspora: Mauritanian families in France and Spain as a case study*. He also attended the course Language Vitality as one of the courses of the Summer School in *Languages and Linguistics* organized by the Leiden University Center for Linguistics (LUCL), from July 6th, 2026, to July 17th, 2026.

List of published scientific and academic papers of the candidate

H'Meide, O. E. (2026). Students' Attitudes Towards ChatGPT's Feedback on Their Writing Skills in EFL at the Faculty of Arts and Human Science, University of Nouakchott Al Aasriya in Mauritania. *Примењена лингвистика*, *27*, 155–174. https://doi.org/10.18485/primling.2026.27.9

H'Meide, O. E. (2025). Critical Content Analysis of the Topics and Themes in an EFL Textbook in High School in Mauritania: Focus on the 7th-Year High School Study English Textbook. In A. Kumar Betal & K. Badakhshan (Eds.), *Critical Pedagogy in ELT: Empowering Learners* (pp. 145-161). New Delhi: Authorspress.

H'Meide, O. E. (2024). Factors Influencing Method Choices of EFL Teachers in Mauritania: A Reflective Perspective. *Philologia*, *22*(22), 111–131. https://doi.org/10.18485/philologia.2024.22.22.6

Деловодни број:

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ПРИМЉЕНО: 01-10-2026			
Орг. јед.	Број	Прилог	Вредност
	1910/3		

КАТЕДРА ЗА ОПШТУ ЛИНГВИСТИКУ

ПРЕДЛОГ ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

за одбрану теме и оцену научне заснованости докторске дисертације

Подаци о кандидату

Име и презиме кандидата:
мср H'Meide (Ahmed) Ould Ehine

Број досијеа:
2023/30063

Радни наслов теме докторске дисертације

Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe
Хасанија као наследни језик међу мауританским имигрантима: интринзична студија случаја са мауританским породицама и имигрантским заједницама у Европи

Уже научне области којима припада тема докторске дисертације

Студије наследног језика, Социолингвистика, Примењена лингвистика, Двојезичност, Породична језичка политика, Језичка политика и планирање.

Предлог ментора докторске дисертације

проф. др Ана Јовановић

1) Катедра за Општу лингвистику је **САГЛАСНА са предложеном темом докторске дисертације и предлогом ментора** и предлаже Већу докторских академских студија Филолошког факултета да усвоји наведени састав Комисије за одбрану теме и оцену научне заснованости предлога теме докторске дисертације.

2) Катедра за _____ је **САГЛАСНА са предложеном темом докторске дисертације уз промену предложеног ментора, за шта је кандидат дао сагласност која се налази у прилогу**, и предлаже Већу докторских академских студија Филолошког факултета да усвоји наведени састав Комисије за одбрану теме и оцену научне заснованости предлога теме докторске дисертације.

3) Катедра је закључила да предложена тема **не припада ужој научној области** која се изучава на Катедри и Пријаву теме на разматрање упућује Катедри за _____, која у року од 30 дана треба Већу докторских академских студија Филолошког факултета, преко Архиве, да упути предлог састава Комисије за одбрану теме и оцену научне заснованости теме докторске дисертације.

Управник Катедре

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ-ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ * КАТЕДРА ЗА ОПШТУ ЛИНГВИСТИКУ *

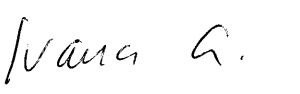
ПРЕДЛОГ МЕНТОРА И ЧЛАНОВА КОМИСИЈЕ

МЕНТОР	
Име и презиме:	**Ана Јовановић**
Звање:	**редовни професор**
Факултет или институција:	**Универзитет у Београду – Филолошки факултет**
Ужа област научноистраживачког рада:	**Примењена лингвистика, Шпански језик, Студије наследног језика, Психолингвистика**
Ако предложени ментор није на листи ментора Филолошког факултета, испуњеност услова за ментора потврђује се **приложеном табелом из акредитације (*m_tabela*)**. Квалификације за менторство предложене теме се потврђују радовима из области којој припада предложена тема дисертације (најмање 5 радова).	
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	
Предложени ментор својим потписом потврђује да прихвата менторство предложене теме докторске дисертације и да влада језиком којим ће предложена теза бити написана.	
Датум прихватања менторства: 30. 9. 2026.	**Потпис предложеног ментора***

* Сагласност се може дати у слободној форми и у електронском облику.

ПРЕДСЕДНИК КОМИСИЈЕ И 1. ЧЛАН	
Име и презиме:	**Јелена Филиповић**
Звање:	**Редовни професор**
Факултет или институција:	**Универзитет у Београду – Филолошки факултет**
Ужа област научноистраживачког рада:	**Хиспанистика – шпански језик, Социолингвистика, Језичка политика и планирање**
Ако предложени члан Комисије није на листи наставника на докторским студијама Филолошког факултета, квалификације за члана Комисије потврђују се **приложеном табелом из акредитације (*d_tabela*)** или **библиографијом** из које се види да испуњава услове за држање наставе на ДАС према Стандардима за акредитацију.	
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	
Предложени члан Комисије својим потписом потврђује да прихвата чланство у Комисији за одбрану и оцену научне заснованости предложене теме докторске дисертације и да влада језиком којим ће предложена теза бити написана.	
Датум прихватања чланства: 30. 9. 2026.	**Потпис предложеног члана Комисије***

* Сагласност се може дати у слободној форми и у електронском облику.

ЧЛАН КОМИСИЈЕ	
Име и презиме:	**Ивана Глигоријевић**
Звање:	**ванредни професор**
Факултет или институција:	**Универзитет у Београду – Филолошки факултет**
Ужа област научноистраживачког рада:	**Арабистика, Примењена лингвистика (терминологија), Језик струке (превођење), Локализација**
Ако предложени члан Комисије није на листи наставника на докторским студијама Филолошког факултета, квалификације за члана Комисије потврђују се **приложеном табелом из акредитације (*d_tabela*)** или **библиографијом** из које се види да испуњава услове за држање наставе на ДАС према Стандардима за акредитацију.	
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	
Предложени члан Комисије својим потписом потврђује да прихвата чланство у Комисији за одбрану и оцену научне заснованости предложене теме докторске дисертације и да влада језиком којим ће предложена теза бити написана.	
Датум прихватања чланства: 30.9.2026.	**Потпис предложеног члана Комисије***

* Сагласност се може дати у слободној форми и у електронском облику.

ЧЛАН КОМИСИЈЕ	
Име и презиме:	**Милица Мирић**
Звање:	**доцент**
Факултет или институција:	**Универзитет у Београду – Филозофски факултет**
Ужа област научноистраживачког рада:	
Ако предложени члан Комисије није на листи наставника на докторским студијама Филолошког факултета, квалификације за члана Комисије потврђују се **приложеном табелом из акредитације (*d_tabela*)** или **библиографијом** из које се види да испуњава услове за држање наставе на ДАС према Стандардима за акредитацију.	
1.	
2.	
3.	
4.	
5.	
Предложени члан Комисије својим потписом потврђује да прихвата чланство у Комисији за одбрану и оцену научне заснованости предложене теме докторске дисертације и да влада језиком којим ће предложена теза бити написана.	
Датум прихватања чланства:	**Потпис предложеног члана Комисије***

* Сагласност се може дати у слободној форми и у електронском облику.

Комисија за одбрану теме и оцену научне заснованости теме докторске дисертације

From Milica Miric <miricmilica@gmail.com>
To <opstaling4@fil.bg.ac.rs>
Cc Ana Jovanovic <anajovano@gmail.com>
Date 2026-09-30 19:29

Поштовани и поштоване,

овим путем дајем своју сагласност да будем члан Комисије за одбрану теме и оцену научне заснованости теме докторске дисертације коју је кандидат: мср Оулд Ехине Х'Меиде пријавио под насловом "Hassaniya as a Heritage Language Among Mauritanian Immigrants: An intrinsic case study with Mauritanian families and immigrant communities in Europe / Хасанија као наследни језик међу мауританским имигрантима: интринзична студија случаја са мауританским породицама и имигрантским заједницама у Европи" (предложени ментор др Ана Јовановић).

Такође, у наставку наводим неке од референци које ме квалификују за члана Комисије:

1. Krželj, K., Mirić, M., & Ošmjanski, V. (2025). Stavovi studenata prema vrednovanju postignuća u nastavi stranih jezika u kontekstu veštačke inteligencije. U D. Đorović, M. Mirić, & V. Stojičić (Eds.), Jezik struke: Pristupi i strategije. Zbornik radova VI međunarodne konferencije o jeziku struke (pp. 413–425). Beograd: Društvo za strane jezike i književnosti Srbije (DSJKS), Sekcija univerzitetskih nastavnika stranog jezika struke (SUNSJS), Univerzitet u Beogradu – Filozofski fakultet. https://doi.org/10.18485/lsp.2025.6.ch28
2. Mirić, M., & Petrović, V. (2025). Strani jezik struke u akademskom okruženju: Izazovi i moguća rešenja. U T. Parezanović & M. Nikolić (Eds.), Filološki vidici 3. Zbornik radova sa trećeg naučnog skupa nacionalnog značaja (Beograd, 22. novembar 2024) (pp. 118–136). Beograd: Alfa BK univerzitet. https://doi.org/10.46793/Fil.Vidici3.118M
3. Đorović Danijela i Milica Mirić (2016). Višejezičnost u studijskim programima fakulteta nefilološke orijentacije Univerziteta u Beogradu. Nasleđe 35: 29-43.
4. Milica Mirić, Danijela Đorović (2015). Nastava stranih jezika na univerzitetu: saradnja nastavnika jezika struke i nastavnika strucnih predmeta, Nastava i vaspitanje, UDK - 378.148::811. DOI: 10.5937/nasvas1503507M. vol. 64, br. 3, str. 507-520. ISSN 0547-3330.
5. Milica Mirić, Đorović Danijela (2013). Jezik struke na univerzitetu: stavovi nastavnika stručnih predmeta, Kroz jezike i kulture, Zbornik radova, Univerzitet Crne Gore, Institut za strane jezike – Podgorica, Podgorica, str. 481-488. ISBN 978-86-85263-10-1.
6. Tadic I, Lakic D, Odalovic M, Milica Miric, Tasic Lj, Parojcic J. (2012). Comparative survey of students' vs employers' expectations concerning professional attributes of pharmacy graduates. 71st International Congress of FIP, World Congress of Pharmacy and Pharmaceutical Sciences, Amsterdam, Netherlands, 3-8 October 2012.
7. Danijela Đorović, Milica Mirić (2011). Језичке потребе студената нефилолошке оријентације сагледане кроз искуства наставника стручних предмета, UDK 378.147:811. Nastava i vaspitanje, vol. 60, br. 1, str. 23-35. ISSN 0547-3330.

Области мог научно-истраживачког рада обухватају, између осталог, примењену лингвистику, језик струке и методику наставе.

С поштовањем,
Милица Мирић
ванредна професорка
Филозофски факултет, Универзитет у Београду

На основу чланова 44б и 76 Статута Универзитета у Београду – Филолошког факултета, чланова 33 и 35 Закона о високом образовању и члана 6 Правилника о начину и поступку пријаве и оцене научне заснованости теме докторске дисертације бр 595/2, Веће докторских студија Филолошког факултета на I редовној седници одржаној дана 12. октобра 2026. године, донело је

О Д Л У К У

I

Даје се сагласност на пријаву теме, предлог чланова комисије, као и предлог ментора за одбрану теме и оцену научне заснованости докторске дисертације коју је поднео мср H'Meide (Ahmed) Ould Ehine, бр. досијеа 2023/30063.

II

Одлуку о сагласности на пријаву теме, предлог чланова комисије и предлог ментора за одбрану теме и оцену научне заснованости докторске дисертације доставити Наставно-научном већу Факултета на усвајање.

Председник Већа докторских студија
Филолошког факултета

Проф. др Ана Јовановић

Доставити:
- Наставно-научном већу,
- Председнику Већа докторских студија,
- Центру за докторске студије,
- Архиви.